Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Goldoni, Carlo.
Titel | Title:	Een Tjener og to Herrer : Lystspil i 3 Acter.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1857
Fysiske størrelse | Physical extent:	131 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56,-363

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 02282 5

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Een Tjener og to Herrer,

Lystspil i 3 Acter

af

Goldoni.

(Opført første Gang paa det kgl. Theater den 22. Marts 1857.)

Kjobenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler Andr. Fred. Høst.

Tryft hos J. Davidsen.

1857.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Een Tjener og to Herrer.

Personer.

Speranza, Kjøbmand	Hr. Rosenkilde.
Clementine, hans Datter	Jfr. Nielsen.
Doctor **Lombardi**, Advocat	Hr. Mantzius.
Silvio, hans Søn	— Paetz.
Beatrice Rasponi	Jfr. Andersen.
Florindo Aretusi, ung Herre fra Turin	Hr. Hultmann.
Roberto, Gjæstgiver	— Schneider.
Smeraldina, Clementines Kammerpige	Md. Schiemann.
Trifolio, Beatrices Tjener	Hr. A. Rosenkilde.
En Opvarter	— Pätges.
Første Drager	— Ravnkilde.
Anden Drager	— Kolling.
En Tjener	— Funck.

Handlingen foregaaer i Venedig.

Første Act.

Et Værelse i Speranzas Huus.

Første Scene.

Speranza, Doctoren, Clementine, Roberto, Smeraldina og en Tjener.

Silvio (til Clementine, idet han rækker hende Haanden).

Her har De min Haand; De veed, at mit Hjerte følger med.

Speranza (til Clementine).

Frisk Mod, Clementine, ræk ham nu ogsaa Haanden. I er forlovede Folk, og det skal ikke vare længe førend Brylluppet skal staae.

Clementine.

Her er min Haand, kjære Silvio. Jeg er Deres.

Silvio.

Og jeg Deres.

(De give hinanden Haanden.)

Doctoren.

Det var Ret! Nu er den Ting afgjort.

Smeraldine (afsides).

Jeg kunde misunde Frøkenen.

Speranza (til Roberto og Tjeneren).

Naa Godtfolk — I ere nu Vidner til min Datter Clementines Forlovelse med Herr Silvio, Herr Doctor Lombardis værdige Søn.

Roberto.

Ja, Hr. Speranza, og jeg takker Dem ogsaa for den Ære, De har beviist mig derved.

Speranza.

Ikke sandt! Men jeg tænkte som saa: Jeg har været Vidner ved Hans Forlovelse, og saa bør Han ogsaa være det ved min Datters. Jeg har ikke villet tage nogen Anden dertil, for baade Doctoren og jeg hader Opsigt. Vi vil slaae en lille Sviir af sammen, vi vil være lystige og Ingen skal forstyrre os. Ikke sandt, Børn, er det ikke rigtigt?

Silvio.

Mit Ønske er kun, at være hos min kjære Clementine.

Smeraldine (afsides).

Han skulde faae Skam, hvis han sagde Andet.

Doctoren.

Min Søn bryder sig ikke om Opsigt. Han er et skikkeligt ungt Menneske. Han elsker Deres Datter, og han bryder sig ikke om Andet.

Speranza.

Man kan med Sandhed sige, at dette Giftermaal er besluttet i Himlen; thi var Signor Rasponi, min Correspondent i Turin, ikke død, saa var De aldrig bleven min Svigerson.

Silvio.

Det kan i Sandhed kaldes en Lykke. Men jeg veed ikke om Signora Clementine siger det samme.

Clementine.

Hvor kan De tvivle. Jeg havde adlydt min Fader og ægtet Kjøbmanden fra Turin; men mit Hjerte tilhørte Dem.

Doctoren (til Speranza).

Men hvorledes er det egentlig gaaet til med Rasponis Død?

Speranza.

Den stakkels Fyr! Egentlig veed man ikke, hvordan det gik til. Man veed kun saameget, at han kom i Strid med nogle unge Mennesker af hans Bekjendtskab, blev farlig saaret og døde paa Stedet.

Roberto.

Skete det i Turin?

Speranza.

Ja i Turin?

Roberto.

Det gjør mig ondt for ham, Stakkel!

Speranza (til Roberto).

Kjendte Han Rasponi?

Roberto.

Vist har jeg kjendt ham. Jeg har været tre Aar i Turin. Hans Søster har jeg ogsaa kjendt; det var Pokkers til Pigebarn, vild og gal, men et godt Gemyt. Hun gik bestandig i Mandsklæder, og kunde ride og fægte som en rigtig Cavaleer. Broderen holdt ogsaa meget af hende. O, hvem skulde have tænkt det!

Speranza.

Ja, Ulykker hører man nok af. Men nu vil vi ikke mere tale om sørgelige Ting. Veed han hvad, min kjære Roberto! Jeg har hørt, at Han er en god Kok, kan Han ikke lave os et Par gode Retter Mad.

Roberto.

Med stor Fornøielse! Jeg vil ikke rose mig selv, men alle dem, der spiser hos mig, ere meget tilfredse. De sige Alle, at de aldrig har spiist saa godt. Jeg skal nok sørge for noget Lækkert.

Speranza.

Ja gjør det, Roberto ... noget rigtigt Lækkert. (Det banker.) Det banker! See ad hvem det er, Smeraldina.

Smeraldina.

Strax!

(Hun gaaer og kommer strax tilbage.)

Clementine.

Med Deres Tilladelse, kjære Fader ...

Speranza.

Bi lidt, vi gaae Alle med. Lad os først see hvem det er.

Smeraldine.

Det er en Tjener, som paa en Fremmeds Vegne vil tale med Herren.

Speranza.

Lad ham komme ind.

Clementine.

Jeg vil gaae, kjære Fader.

Speranza.

Hvorhen?

Clementine.

Jeg veed det ikke selv — paa mit Værelse.

Speranza.

Nei, Jomfru, bliv Du kun her. (Sagte til Doctoren.) Det er ikke sundt, at lade saadanne unge forlovede Folk være alene sammen.

Doctoren.

Det har De nok Ret i.

Anden Scene.

Trefolio. Smeraldine. De Forrige.

Trifolio. Underdanige Tjener, det hele Compagni!

Speranza.

Hvem er Han, min Ven? Hvad vil Han?

Trifolio (til Speranza, pegende paa Clementine). Hvem er dette vakkre Fruentimmer?

Speranza.

Min Datter.

Trifolio.

Det glæder mig meget.

Smeraldina.

Og hvad der er endnu mere — hun er forlovet.

Trifolio.

Det glæder mig endnu mere. Og hvem er De?

Smeraldina.

Kammerpige — til Deres Tjeneste.

Trifolio.

Kammer-Mø — Ei! Det er mig en Fornøielse at gjøre Deres Bekjendtskab.

Speranza.

Det er nok, min Ven! Hvad vil Han? Hvem er Han? Hvem har sendt Ham?

Trifolio.

Sa — sa — sa! Tre Spørgsmaal paa eengang! Det er formeget for en stakkels Djævel som jeg.

Speranza (sagte til Doctoren).

Den Karl forekommer mig meget enfoldig.

Doctoren.

Han er nok snarere en Spillopmager.

Trifolio (til Smeraldina.)

Er Jomfruen ogsaa forlovet?

Smeraldina (sukker.)

Ak nei, det er jeg desværre ikke.

Speranza.

Naa, vil Han nu sige hvem Han er eller gaa sin Vei?

Trifolio.

Naar De ikke forlanger at vide Andet, saa er jeg færdig med to Ord. Jeg er Tjener hos min Herre. (Til Smeraldina.) Og for nu igjen at komme tilbage paa os —

Speranza.

Og hvem er Hans Herre?

Trifolio.

En Fremmed, som vil besøge Dem. (Til Smeraldina.) Og for nu at tale om Forlovelse —

Speranza.

Hvem er denne Fremmede — hvad hedder han?

Trifolio.

Herre Gud da! Hvor De vil vide Alting! Hvad

han hedder? Han hedder Federigo Rasponi, han er fra Turin, han er kommen med Posten, han staaer hernedenfor, han har sendt mig til Dem, for at spørge Dem om det er Dem beleiligt, og han venter nu paa Svar. Er De nu tilfreds — vil De nu vide mere? (Til Smeraldina.) Men for at komme tilbage til os selv ...

(De Øvrige give deres Overraskelse tilkjende)

Speranza.

Kom hid og tal til mig, hører Han! — Hvad Pokker er det Han siger?

Trifolio.

Og naar De vil vide, hvem jeg er, saa maa jeg sige Dem, at jeg hedder Trifolio Batochio og er fra Bergamo.

Speranza.

Det angaaer ikke mig, hvem Han er. Siig Han mig endnu engang, hvem Hans Herre er. Jeg har ikke ret forstaaet Ham.

Trifolio (afsides.)

Den arme Mand er nok tunghør. (Meget høit.) Min Herre er Federigo Rasponi fra Turin.

Speranza.

Han er nok ikke rigtig i Hovedet. Federigo Rasponi i Turin er død.

Trifoli.

Er han død!

Speranza.

Det er kun altfor vist.

Trifolio (afsides.)

Hvad Fanden! skulde min Herre være død? Han

var jo lyslevende, da jeg forlod ham dernede. (Høit.) Er det Deres Alvor, at han er død?

Speranza.

Vist er han død?

Doctoren.

Det kan ikke betvivles.

Trifolio (afsides)

Ak min stakkels Herre! Han har vist faaet et appoplectisk Tilfælde. (Høit.) Farvel! Jeg gaaer min Vei.

Speranza.

Vil Han ellers Ingenting.

Trifolio.

Naar min Herre er død, er der Intet meer at sige. (Afsides.) Jeg maa dog see om det er sandt.

(Gaaer.)

Speranza.

Hvad skal man troe om den Karl? Er han en Spidsbub eller et Tosehoved?

Doctoren.

Jeg troer, han er Noget af begge Dele.

Smeraldina.

En Spidsbub er han, men en af de pæne.

Clementine.

Jeg er saa ængstelig tilmode! Om Rasponi nu ikke var død!

Speranza.

Sniksnak! Jeg har jo Sort paa Hvidt for at han er død!

Silvio.

Og hvis han virkelig levede og var her, saa vilde han dog komme for seent.

Tredie Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio.

Det er ikke smukt af Dem, mine Herrer, at lade en stakkels Karl løbe med Liimstangen. Skikkelige Folk bære sig ikke saadan ad.

Speranza.

Hvad Pokker er der nu iveien igjen?

Trifolio.

At binde mig paa Ærmet, at min Herre er død!

Speranza.

Binde paa Ærmet —

Trifolio.

Signor Federigo Rasponi er jo dernede, frisk og munter som en Fisk. Han vil gjøre Dem et Besøg, hvis De tillader.

Speranza.

Federigo?

Trifolio.

Federigo.

Speranza.

Rasponi?

Trifolio.

Rasponi.

Speranza.

Fra Turin?

Trifolio.

Fra Turin.

Speranza.

Hor, min Søn, gaa i en Daarkiste, der hører Han hjemme.

Trifolio.

Nu skulde da ogsaa — Om Forladelse, men De kan bringe en Helgen til at bande. Han er hernede, saa levende som mulig, og at han ikke er nogen Aand, det kan det Fodspor bevidne, jeg var nede og hentede mig.

Speranza.

Men i Pokkers Navn! lad ham komme op, denne fra de Døde Opstandne.

Trifolio.

At han har været død og er staaet op igjen, det kan gjerne være; men at han nu lever, det skal De see med Deres egne Øine, og saa skal De skamme Dem ved at De paa en saa malhonnet Maade har begegnet en ærlig Karl fra Bergamo. (Til Smeraldina.) Vi tales ved siden, min Deilige. (Gaaer.)

Clementine (sagte til Silvio.)

Min Gud, hvis han levede!

Silvio (sagte til Clementine.)

Vær kun rolig, min Clementine! Du er Min, komme hvad der vil!

Doctoren.

Det er sagtens Bedrageri!

Roberta.

Jeg har kjendt Rasponi, og skal sige Dem om det er ham.

Fjerde Scene.

Beatrice (i Mandsklæder.) **De Forrige.**

Beatrice.

Signor Speranza! Deres artige Breve passer aldeles ikke til Deres Opførsel imod mig. Jeg sender min Tjener til Dem, for at lade mig melde, og De lader mig vente en halv Time under aaben Himmel.

Speranza.

Om Forladelse — om Forladelse! Men hvem er De, min Herre.

Beatrice.

Federigo Rasponi fra Turin, til Deres Tjeneste.

(Alle forbauses).

Roberto (afsides).

Min Gud! Det er jo Beatrice, Rasponis Søster.

Speranza.

Jeg er ude af mig selv af Forbauselse. — Man har skrevet mig til, at De var død.

Beatrice.

Jeg veed det. Man har fortalt, at jeg var faldet i en Duel. Men jeg blev kun ubetydeligt saaret, og De vil see af disse Breve fra Dem selv og af dette Creditiv, at der ikke kan være Tale om nogen Forveksling. (Hun giver Speranza nogle Breve, som han gjennemlæser.)

Clementine (til Silvio).

Vi ere fortabte!

Silvio (til Clementine).

Hellere miste Livet, end miste Dem!

Beatrice (som bliver Roberto vaer. Afsides).

Roberto her? Han kjender mig! (Høit.) Ei, jeg synes jeg skulde kjende Dem. (Afsides.) For Guds Skyld, forraad mig ikke, De skal faae Alt at vide. See her (giver ham en Pung.) Men Tand for Tunge!

Roberto (afsides til Beatrice).

Vær De bare rolig. Jeg forstaaer en halvqvædet Vise.

Speranza.

Alt dette er rigtigt. Det var en Aftale, at Hr. Rasponi skulde bringe mig disse Breve, og saa kan der vel ikke være nogen Tvivl om, at De er den virkelige Rasponi.

Beatrice.

Nei, og naar De endnu skulde tvivle, saa er Signor Roberto her, han kjender mig godt.

Roberto.

Ja, jeg kan bevidne, at den Herre virkelig er Federigo Rasponi fra Turin. (Afsides.) En Pung med Ducater for et simpelt Fornavn er dog ret godt betalt.

Speranza.

Der kan altsaa ikke være nogen Tvivl om, at De virkelig er Den, De udgiver Dem for. Nu, min kjære Signor Rasponi, det glæder mig hjerteligt, at De er sluppen saa godt.

Clementine (afsides).

Min Gud! Hvad Ende skal det tage!

Speranza.

Ikke sandt, Doctor; han kom i det rette Øieblik forend det var for seent.

Doctoren.

Han maatte hellere blevet borte.

Beatrice (vegende paa Clementine).

Hvem er den unge Dame?

Speranza.

Min Datter Clementine.

Beatrice.

Som De har bestemt for mig?

Speranza.

Ja, Signor! (Afsides.) Nu staaer jeg der i en skjønne Forlegenhed.

Beatrice.

Tillad mig, Signora, at forsikkre Dem om min Hengivenhed!

Clementine (koldt).

Min Herre — jeg veed ikke —

Beatrice (til Speranza.)

Modtagelsen er just ikke den varmeste.

Speranza.

Det maa De ikke regne — den første Gang hun seer Dem. — Hun er saa undseelig.

Beatrice (vegende paa Silvio).

Og denne Herre er formodentlig en Paarørende?

Speranza (forlegen).

Ja vist — en Paarørende!

Silvio.

Nei, Signor, ikke en Paarørende, men Froken Clementines Forlovede.

Doctoren (afsides til Silvio).

Retsaa! Viis Du er en Mand ... men ingen Overilelse!

Beatrice.

Hendes Forlovede! Og jeg da?

Speranza.

Saa sagte! Jeg skal sige Dem det Hele. Min kjære Signor Rasponi, ved Efterretningen om Deres Død lovede jeg Herr Silvio min Datter. Men det har Intet endnu paa sig; De er ikke død, jeg holder mit Ord, og De har den første Ret til min Datters Haand. Ja, Signor Silvio, jeg kan ikke hjælpe Dem, De veed hvad jeg har sagt, og De har ingen Grund til at beklage Dem over mig.

Silvio.

Men Signor Rasponi vil dog vel ikke tage En til Kone, der allerede har skjænket en Anden sit Hjerte.

Beatrice.

Aa, jeg er ikke saa nøieseende; jeg tager hende alligevel.

Doctoren (afsides).

Han er paa Moden, kan man høre.

Silvio.

Kort og godt, Signor! De er kommen for seent. Signora Clementine tilhører mig, og jeg afstaaer hende ikke. Veien til hende fører kun over mit Liig. De veed nu, hvad De har at rette Dem efter. (Gaaer).

Doctoren.

Ja, min gode Herre. Lovene tale tydeligt: **Prior in tempore, potior in jure.** Det kan De ogsaa rette Dem efter, Signor Speranza. (Gaaer).

Beatrice.

Og hvad siger De, skjønne Dame?

Clementine.

Jeg siger, at De er kommen her til min Qval.

(Gaaer).

Femte Scene.

Speranza, Beatrice og Roberto; siden Speranzas Tjener.

Speranza (vil ile efter sin Datter).

Hvad, Din Taske, hvad siger Du?

Beatrice.

Bliv, Herr Speranza! Det gjør mig ondt for hende; men De kan være rolig for, at hun snart vil tale i en anden Tone. Lad os imidlertid faae Rede paa vort Mellemværende, De veed, at det er meest for den Sags Skyld jeg er kommen til Venedig.

Speranza.

Alt er i Orden, og Pengene med Regnskabet til Deres Tjeneste.

Beatrice.

Det er godt; men det kan ellers beroe til imorgen. Vil De imidlertid give mig hundrede Dukater, vil jeg være Dem takskyldig. Jeg har givet mine contante Penge ud paa Reisen.

Speranza.

Med den største Fornøielse. Saasnart min Kasserer kommer hjem, skal jeg sende Dem Pengene. De boer vel hos vor Ven Roberto?

Beatrice.

Naturligviis.

En Tjener (kommer).

Hr. Speranza, en Fremmed er ovre i Contoiret og ønsker at tale med Herren.

Speranza.

Nu skal jeg komme. De undskylder vel, min Kjære? (Tjeneren gaaer).

Beatrice.

Blot ingen Complimenter!

Speranza.

Roberto, Han sørger jo nok for, at vor unge Ven faaer det godt og bequemt; Herren hører jo nu til Familien. (Gaaer).

Sjette Scene.

Beatrice og Roberto.

Roberto.

Men sig mig, Signora —

Beatrice.

Tys! For Guds Skyld forsigtig! De skal faae Alt at vide. Min Broder befandt sig paa Landet sammen med endeel unge Mennesker, og blandt dem min Forlovede Florindo Aretusi. En Dag opstod der en bitter Strid ved Bordet; det gik saavidt, at de trak Kaarden og min arme Broder blev liggende død paa Stedet. Ingen veed, hvem der var Drabsmanden; men af Frygt for retslig Undersøgelse flygtede de fleste, blandt dem min stakkels Florindo. Min Broders Tab smertede mig dybt, men min Kjærlighed til Florindo har overvundet alle Hensyn og jeg er reist efter ham hertil Venedig, hvor han skal opholde sig. Speranza har mange Penge i Hænderne fra min Broder, jeg er hans eneste Arving, og for at han ikke skal gjøre Vanskeligheder ved at udlevere

dem, har jeg paataget mig min Broders Skikkelse. Det er saameget mere nødvendigt at jeg faaer en Sum udbetalt som jeg formoder, at Florindo er blottet for Penge.

Roberto.

Ah nu forstaaer jeg! — De er en kjæk Pige; men jeg er bange for at De udsætter Dem for mange Forlegenheder. De kan imidlertid stole paa min Taushed.

Beatrice.

Det veed jeg, og det skal heller ikke være til Deres Skade. Lad os nu gaae hjem til Deres Gjæstgiversted.

Roberto.

Hvor er Deres Tjener?

Beatrice.

Han venter mig nedenfor paa Torvet.

Roberto.

Hvor er De kommen til det Tosehoved?

Beatrice.

Underveis. Han er en besynderlig Blanding af Enfoldighed og Forstand; men jeg troer, at han er ærlig og tro. — Skal vi gaae?

Roberto.

Som De behager. (De gaae).

Syvende Scene.

En Gade med et Gjæstgiveri.

Trifolio (alene).

Det er min Sjæl en Skam at man skal vente

saa længe! Jeg holder det snart ikke mere ud. Hos min nuværende Herre faaer man ikke meget at spise, og det man faaer maa man vente syv Lange og syv Brede efter. Det er nu Middag, men i min Mave har der været Middag for to Timer siden. Andre Reisende tage strax ind i et Gjæstgiversted, men min Herre, han lader Kuffert og Bagage blive paa Posthuset, gjør Visiter og bekymrer sig ikke om en stakkels sulten Tjener. Det hedder vel nok, at man skal tjene sin Herre redeligt og villigt — men man skulde ogsaa fortælle Herrerne, at de skulde have lidt mere Menneskekjærlighed for deres Tjenere. Her er et Værtshuus — o, hvor det lugter deiligt derfra som fra Ægyptens Kjødgryder. Jeg kunde have Lyst til at gaae derind! Men naar min Herre nu søger mig? Saa er det hans egen Skyld at han ikke finder mig her, hvorfor lader han mig staae her for Lud og koldt Vand. — Au! der er en fordomt Hindring, som jeg ikke har tænkt paa. Jeg har ikke en Skilling, mine Lommer ere ligesaa tomme som min Mave; det kommer der af at tjene for sit Brød. Jeg vil meget hellere være Millionair, men det er saa vanskeligt at lære den Profession.

Ottende Scene.

Florindo med en **Karl**, der bærer en Kuffert paa Skuldren.

Trifolio.

Karlen.

Holdt, Herre, jeg kan ikke aarke mere; den Kuffert er mig for tung.

Florindo.

Her er et Gjæstgiversted; de Par Skridt kan I vel gaae.

Karlen.

Nei, ikke et Skridt! Hjælp! eller jeg lader Kufferten falde.

Florindo.

I er da en forfærdelig Stakkel! (Han hjælper Karlen Kufferten ned).

Trifolio (afsides).

Her er Noget at fortjene. (Høit) Skal jeg hjælpe Herren?

Florindo.

Ja, min Ven, hjælp at bære denne Kuffert ind i Gjæstgiverstedet.

Trifolio.

Gjerne. (Til Karlen.) Væk der! (Han tager Kufferten paa Skulderen.) Den er jo en reen Visk. (Han gaaer med Kufferten ind i Gjæstgiverstedet).

Florindo (til Karlen).

Der kan I see, hvordan man skal bære sig ad.

Karlen.

Det er ikke min Skyld, at jeg er saa svag. Jeg er Søn af en ansеet Mand.

Florindo.

Saa? Hvem var da Jeres Fader.

Karlen.

Min Fader? Han var Studedriver.

Florindo.

Torsk! (Han vil gaae ind i Gjæstgiverstedet).

Karlen.

Heida! Herren glemte nok at betale.

Florindo (giver ham Noget).

Der!

Karlen.

Maa jeg bede om mere.

Florindo.

Vil J have endnu mere for de Par Skridt?

Karlen.

Jeg har ikke talt Skridtene. Betal mig.

Florindo.

Der har J lidt til.

Karlen.

Jeg maa ha' mere.

Florindo (giver ham et Ørefigen.)

Gaa Fanden ivold!

Karlen.

Nu er jeg fornøiet. Herren taler med Raison.

(Gaaer).

Niende Scene.

Florindo. Trifolio.

Trifolio.

Nu er Kufferten besørget; den er oppe paa Herrens Værelse.

Florindo.

Hvad er det for et Gjæstgiversted?

Trifolio.

Ypperligt, Signor! Smukke Værelser, gode Senge og et Kjøkken, hvorfra det lugter saa rart, at Hjertet

hopper i Livet derover. Jeg har talt med Opvarteren, De skal blive betjent som en Konge.

Florindo.

Hvad er egentlig din Haandtering, min Ven?

Trifolio.

Tjener, til Herrens Tjeneste.

Florindo.

Her fra Venedig?

Trifolio.

Nei fra Bergamo.

Florindo.

Har Du nu nogen Herre?

Trifolio.

Nu — nei, nu har jeg ingen.

Florindo.

Du er altsaa uden Herre?

Trifolio.

Ja, det kan Herren jo see. (Afsides.) Min Herre er ikke her — jeg lyver altsaa ikke.

Florindo.

Vil Du tjene hos mig?

Trifolio.

Hos Dem? O ja, hvorfor ikke. (Afsides.) Naar jeg kan faae det bedre, sadler jeg gjerne om.

Florindo.

Idetmindste saalænge som jeg opholder mig her i Venedig.

Trifolio.

Men hvormeget vil De give mig i Løn?

Florindo.

Hvad forlanger Du?

Trifolio.

Min forrige Herre gav mig en Dukat maanedlig og Kosten.

Florindo.

Det vil jeg ogsaa give Dig.

Trifolio.

Men De maa lægge lidt til.

Florindo.

Hvormeget vil Du da have til?

Trifolio.

Daglig et Par Skilling til Snuustobak.

Florindo.

Snuser Du da?

Trifolio.

Nei; men jeg har isinde at lægge mig derefter.

Florindo.

Ja, ja, det skal vi nok komme ud af.

Trifolio.

Godt, saa bliver jeg hos Dem.

Florindo.

Jeg gad dog nok see nogle Atteſter om Din Opførsel.

Trifolio.

Saa maa De uleilige Dem til Bergamo. Der kan Enhver sige Dem hvem jeg er.

Florindo.

Har Du ingen Bekjendte her i Venedig?

Trifolio.

Nei, jeg er først ankommen hertil imorges.

Florindo.

Du lader til at være en ærlig Karl. Jeg vil forsøge det med Dig.

Trifolio.

Gjør det; Herren vil ikke fortryde det.

Florindo.

Hør nu, der en Daler; gaa hen paa Posthuset, see om der er Breve til Florindo Aretusi, og kom snart igjen.

Trifolio.

Skal skee. Men saa bestiller Herren vel Middagsmad?

Florindo.

Ja, det skal jeg nok sørge for. (Afsides.) En pudsig Patron! (Gaaer ind i Gjæstgiverstedet).

Tiende Scene.

Trifolio; derefter Beatrice og Roberto.

Trifolio.

To Skilling om Dagen — lad mig see det gjør over en Lire om Maaneden. Det er heller ikke sandt, at min anden Herre giver mig en Dukat om Maaneden, jeg faaer kun tre Lirer af ham. Og saa lader denne Herr Turiner sig slet ikke see. Han er en Nar, et Mælkebrødsansigt, der hverken har Skjæg eller Forstand! Ja, nu kan han gjerne blive borte saalænge han vil; nu vil jeg skynde mig paa Posthuset for den anden. (Vil gaae; men møder Beatrice).

Beatrice.

Det er smukt, paa denne Maade venter Du paa mig!

Trifolio.

Jeg er her. Jeg venter paa Dem.

Beatrice.

Men hvorfor blev Du ikke staaende, hvor jeg forlod Dig?

Trifolio.

Jeg gik bare en lille Spadseertour, for at fordrive Sulten.

Beatrice.

Gaa nu paa Posthuset, og hent mig min Kuffert.

Roberto.

Her skal Din Herre bo; Du kan ikke tage feil.

Trifolio (afsides.)

Død og Plage — der boer jo ogsaa min anden Herre.

Beatrice.

Skynd Dig nu! Bi lidt! — Spørg om der er Breve til mig . . . eller rettere: spørg om der er Breve til Federigo Rasponi og til Beatrice Rasponi, min Søster. Hun er bleven syg underveis, og maaskee er der ogsaa Breve til hende — forstaaer Du mig?

Trifolio.

Jo, Signor! (Afsides.) Der sidder jeg net i det.

Roberto (afsides til Beatrice).

Men hvordan kan De vente Breve under Deres virkelige og under Deres opdigtede Navn?

Beatrice (afsides).

Jeg har paalagt en tro Tjener, som er indviet i Hemmeligheden, at skrive mig til; men jeg veed ikke under hvilket Navn han vil gjøre det. Kom ind med, saa skal jeg fortælle Dem det Hele. (Til Trifolio.) See nu at Du skynder Dig. Jeg skal vente Dig her i Gjæstgiverstedet. (Gaaer ind).

Trifolio (holder Roberto tilbage).

De er altsaa Værten? Jeg recommanderer mig.

Roberto.

Gjør blot sine Sager godt, saa skal Han faae noget Godt at spise. (Gaaer ind).

Ellevte Scene.

Trifolio; derefter **Silvio**.

Trifolio.

Naa, det er morsomt! Hvor mange gives der ikke, som søge een Herre, og jeg har hele to. Men hvordan Fanden skal jeg nu bære mig ad? Jeg kan jo ikke tjene to paa eengang. — Hvorfor ikke? Naar jeg tjener Begge to, faaer jeg dobbelt Løn og dobbelt at spise. Og naar de faaer det at vide, hvad taber jeg derved? Intet. Jager den Ene mig paa Porten, bliver jeg hos den Anden, og jager den Anden mig paa Porten, bliver jeg hos den Ene. Saa sandt jeg er en ærlig Karl vil jeg forsøge det, om det kun skulde vare en eneste Dag. Hurra! Nu løber jeg paa Posten for begge mine Herrer. (Vil løbe ud).

Silvio (kommer).

Der er jo Rasponis Tjener. — Et Ord, min Ven.

Trifolio.

Signor!

Silvio.

Hvor er Hans Herre?

Trifolio.

Min Herre? Han er her i Gjæstgiverstedet.

Silvio.

Sig til ham, at jeg vil tale med ham. Er han en Mand af Ære, vil han ikke lade mig vente.

Trifolio.

Men min kjære Herre —

Silvio.

Skynd sig —

Trifolio.

Men jeg maa sige Dem, at min Herre —

Silvio.

Ingen Indvendinger — eller —

Trifolio.

Hvem af dem mener De?

Silvio.

Afsted med Dig eller der vanker Prygl.

Trifolio (afsides).

Jeg veed af Ingenting. Jeg sender ham den første af mine Herrer, jeg træffer paa. (Gaaer).

Tolvte Scene.

Silvio; derefter Florindo og Trifolio.

Silvio.

Nei, det skal ikke siges om mig, at jeg lader en Medbeiler ustraffet gjøre Fordring paa min Elskede. Er Rasponi eengang sluppen for Døden, saa haaber jeg, ikke det skal skee anden Gang. Men der kommer Nogen fra Gjæstgiverstedet. Hvem er det? Han kommer meget ubeleiligt.

(Han gaaer over paa den anden Side af Scenen).

Trifolio (vegende paa Silvio).

Seer De, det er den Herre, som er saa biſter.

Florindo.

Jeg kjender ham ikke; hvad vil han mig?

Trifolio.

Det veed jeg ikke. Nu vil jeg gaae paa Poſthuſet. (Affides) Jeg hader Kiv og Trætte ſom Peſten. (Gaaer.)

Silvio (affides).

Og Rasponi, ſom ikke kommer.

Florindo.

Jeg vil dog vide, hvad han vil. — Min Herre, De har nok ønſket at tale med mig.

Silvio.

Jeg? — Jeg har jo ſlet ikke den Ære at kjende Dem.

Florindo.

Og dog ſagde Tjeneren, at De vilde tale med mig.

Silvio.

Saa har han ikke ret forſtaaet mig. Jeg ſagde, at jeg vilde tale med hans Herre.

Florindo.

Men jeg er jo hans Herre.

Silvio.

Er De hans Herre?

Florindo.

Ja.

Silvio.

Saa beder jeg om Forladelſe. Enten er der

stor Lighed mellem Deres Tjener og en Anden, som jeg traf imorges, eller han tjener hos en anden Person.

Florindo.

Som jeg siger Dem, han tjener hos mig.

Silvio.

I saa Fald maa jeg endnu engang bede Dem om Forladelse.

Florindo.

Det har Intet at sige. Man kan let tage feil.

Silvio.

Er De fremmed her, Signor?

Florindo.

Ja, fra Turin.

Silvio.

Fra Turin? Saa kjender De maaskee ham jeg netop vilde tale med — Federigo Rasponi?

Florindo.

Han er jo død.

Silvio.

Nei, desværre er han ikke død. Enhver troede det, men idag er han til min Ulykke kommen her til Venedig, for at røve mig min Brud.

Florindo.

Federigo Rasponi. Jeg forsikrer Dem, han er død.

Silvio.

Jeg forsikrer Dem, at han lever og er ligesaa rask som En af os.

Florindo (afsides).

Han lever! Gud skee Lov! Min Flugt var altsaa overflødig.

Silvio.

Han skal logere i dette Gjæstgiversted.

Florindo.

Endnu har jeg ikke seet ham. Man sagde mig, at der ikke var en eneste Fremmed her.

Silvio.

Han er maaskee taget et andet Sted hen. Naar De træffer ham, saa raad ham til, at opgive enhver Tanke om dette Giftermaal. Mit Navn er Silvio Lombardi, og jeg beder Dem endnu engang om Forladelse at jeg har gjort Dem Uleilighed. Tør jeg udbede mig Deres Navn?

Florindo.

Orazi Ardenti.

Silvio.

Farvel, Signor Ardenti!

Trettende Scene.

Florindo (alene).

Det er nok bedst at jeg skjuler mit rette Navn. Det er næsten ubegribeligt, at han ikke er død; han fik jo et Stod gjennem Brystet. Men efter hvad jeg har hørt kan jeg ikke tvivle, og jeg takker Gud at han er frelst. Jeg maa nu tilbage til Turin, for at trøste min elskede Beatrice.

Fjortende Scene.

Trifolio med en Drager, som bærer Beatrices Kuffert; **Florindo.**

(Trifolio kommer ind med Drageren, men da han seer Florindo, lader han ham gaae nogle Skridt tilbage.)

Trifolio.

Hurtig, kom med mig! — For Fanden, der er min anden Herre. Tilbage, Kammerat, vent mig henne paa Hjørnet.

(Drageren gaaer tilbage.)

Florindo.

Ja, der er ikke Andet for — jeg maa vende tilbage til Turin.

Trifolio.

Her er jeg igjen, Herre.

Florindo.

Trifolio, vil Du reise med til Turin?

Trifolio.

Naar?

Florindo.

Strax.

Trifolio.

Uden at spise til Middag?

Florindo.

Nei, vi spise først; saa reise vi.

Trifolio.

Saa skal jeg overveie den Ting mens jeg spiser.

Florindo.

Har Du været paa Posthuset?

Trifolio.

Ja.

Florindo.

Har Du Breve til mig?

Trifolio.

Ja.

Florindo.

Hvor har Du dem? Kom med dem.

Trifolio.

Strax. (Han tager tre Breve op af Lommen. Afsides.) Død og Plage! Her er de mellem hinanden; nu veed jeg ikke hvilke der er til Ene og hvilke til den Anden. Jeg kan ikke læse mig det til.

Florindo (som i Tanker er gaaet frem og tilbage) Naa hvad bliver det til?

Trifolio.

Strax, Herre. (Afsides.) Her sidder jeg net i det. (Høit.) Seer De, Herre, her er tre Breve, men de er ikke alle til Dem. Jeg traf underveis en gammel Bekjendt; jeg sagde ham, at jeg gik paa Posthuset, og saa bad han mig spørge om der ikke var Breve til hans Herre. Jeg troer, der er et imellem dem til ham; men da jeg ikke kan læse, saa veed jeg ikke hvilket det er.

Florindo.

Saa giv mig dem, jeg skal sige Dig hvad det er for et.

Trifolio.

Værsgo'! Det er mig altid en Plaiseer at tjene en god Ven.

Florindo.

Hvad seer jeg! Et Brev til Beatrice Rasponi! Beatrice Rasponi i Venedig.

Trifolio.

Har De nu fundet Brevet til min Kammerat.

Florindo.

Hvem er den Kammerat?

Trifolio.

En Tjener — han hedder — ja han hedder Pasqual.

Florindo.

Hos hvem tjener han?

Trifolio.

Det veed jeg ikke.

Florindo.

Men naar han har bedt Dig at spørge om Breve til hans Herre, saa har han vel sagt Dig sin Herres Navn.

Trifolio.

Naturligviis. (Afsides.) Au, der forlob jeg mig igjen.

Florindo.

Nu, hvem var det saa?

Trifolio.

Jeg — jeg kan ikke mere huske det.

Florindo.

Hvad for Noget —

Trifolio.

Han skrev det op paa et Stykke Papiir.

Florindo.

Og hvor er det Papiir?

Trifolio.

Jeg har glemt det paa Posthuset. (Afsides) Jeg lyver mig dog nok ud deraf.

Florindo.

Hvor boer denne Pasqual?

Trifolio.

Det veed jeg ikke.

Florindo.

Du veed det ikke? Men hvorledes kan Du saa give ham Brevet. Jeg troer Du er aflave!

Trifolio.

Han sagde, at han vilde møde mig paa Torvet.

Florindo (afsides.)

Jeg veed ikke hvad jeg skal tænke derom.

Trifolio (afsides.)

Det slap jeg godt fra. (Høit.) Maa jeg saa bede om Brevet; jeg vil see om jeg kan finde Pasqual.

Florindo.

Nei, jeg vil først læse det.

Trifolio.

Gud bevares! Det maa De ikke gjøre. Der er svær Straf paa at aabne andre Folks Breve.

Florindo.

Det gjør Intet, det er til en Person, jeg kjender meget nøie. (Han luffer op.)

Trifolio.

Han gjør ikke mange Complimenter.

Florindo (læser.)

„Froken! Deres hurtige Afreise er nu bekjendt. Man veed, at De har forladt Turin i Mandsklæder, for at følge efter Florindo, hvis Uskyldighed nu er

saa godt som anerkjendt. Saasnart jeg erfare noget Nyt af Vigtighed, skal jeg ikke undlade at skrive.

Deres tro Tjener
Tognino."

Trifolio. (afsides.)

Han forskaffer mig der bestemt en Portion Prygl ved at brække Brevet.

Florindo (afsides.)

Hvad seer jeg! Beatrice har fulgt efter mig i Mandsklæder, og er her i Venedig! O, den kjære Pige, hvor hun elsker mig! Naar jeg nu blot kunde finde hende. (Høit) Skynd Dig, Trifolio, see til at Du kan finde Pasqual og bring ham til mig. I skal begge faae en god Drikkeskilling.

Trifolio.

Giv mig nu Brevet, Herre; jeg vil see om jeg kan træffe ham.

Florindo.

Der er det; — gjør Dit Bedste; den Sag er mig af største Vigtighed.

Trifolio.

Men det er aabent. Hvad skal jeg nu sige hvordan det er gaaet til? Det er en slem Historie.

10 X

Florindo.

Aa, Du kan nok finde paa et Paaskud. Du kan sige, det er skeet ved en Misforstaaelse, og at Ingen har læst det. Skynd Dig nu bort og faae fat paa Pasqual. (Afsides.) Beatrice og Frederico i Venedig! Hvis hendes Broder træffer hende, er hun ulykkelig, og han vil da aldrig give sit Minde til vort Giftermaal. (Gaaer.)

Femtende Scene.

Trifolio. (Derefter) Drageren med Kufferten.

Trifolio.

Der var jeg i en slem Knibe, men jeg trak mig godt ud af den. Ja, der sidder et snilt Hoved paa den Karl, har altid min Fader sagt, — Gud glæde hans Sjæl! ... Jeg skal skaffe fat paa Pasqual ... ha, ha, ha! Saa maa jeg nok krybe op til Maanen, for at finde ham ... Det Værste er, at jeg skal bringe min anden Herre det aabne Brev. Jeg er bange der vil vanke — han er fælt hidsig. Men maaskee kan jeg lægge det sammen igjen. (Han lægger det meget uordentligt sammen.) Bare jeg havde noget til at forsegle det med ... Der falder mig noget ind. Min Moster forseglede altid sine Breve med tygget Brød, Jeg maa dog ogsaa forsøge det. (Han tager et Stykke Hvedebrød op af Lommen.) Det fortryder mig at jeg skal tage det Brød dertil; men derved et Intet at gjøre. (Han tygger lidt Brød, men synker det.) For Fanden! der sank jeg det. Jeg maa tykke et andet Stykke. (Som forhen.) Det er nede igjen. Naturen gaaer over Optugtelsen. (Endelig lykkes det ham med nogen Umage og han forsegler Brevet dermed.) See saa, det er meget pænt. Nu kan Ingen see at det har været aabent. Jeg er dog en Pokkers Karl. — Men jeg glemmer reent Manden med Kufferten. Heida, Kammerat, kom med Kufferten!

Drageren (med Kufferten.)

Her er jeg. Hvor skal jeg bære den hen?

Trifolio.

Ind i Gjæstgiverstedet; jeg kommer strax efter.

Sertende Scene.

Beatrice (kommer ud af Gjæstgiverstedet.) De Forrige.

Beatrice (til Trifolio.)

Er det min Kuffert?

Trifolio.

Ja, Signor!

Beatrice.

Sig til Opvarteren, at den skal sættes op paa mti Værelse.

(Drageren gaaer ind i Gjæstgiverstedet.)

Beatrice.

Har Du været paa Posthuset.

Trifolio.

Jo, Herre.

Beatrice.

Er der ingen Breve til mig.

Trifolio.

Der er et til Herrens Søster.

Beatrice.

Godt; hvor har Du det?

Trifolio (giver ham Brevet).

Her, Herre!

Beatrice.

Det har været aabent.

Trifolio.

Aabent? Det er aldrig muligt.

Beatrice.

Ja, aabent og forseglet med Brød.

Trifolio.

Gud veed hvorledes det skulde være gaaet til.

Beatrice.

Du veed det ikke, Slubbert! Vil Du strax bekjende, hvem der har lukket Brevet op!

Trifolio.

Ak Herre, slaa mig ikke. Vi ere Mennesker og kan Alle feile. Paa Posthuset var der ogsaa et Brev til mig; jeg kjender ikke godt Bogstaver, og af Forseelse brak jeg derfor Deres Brev istedetfor mit.

Beatrice.

Naar det ikke er Andet, har det ikke meget at betyde.

Trifolio.

Det er saa sandt som at jeg er en ærlig Karl.

Beatrice.

Har Du læst Brevet? Veed Du hvad der staaer deri?

Trifolio.

Nei, ikke det Mindste; det er saadan en utydelig Haand.

Beatrice.

Har Du viist det til nogen Anden.

Trifolio.

Hvor kan dog Herren troe Sligt! Der er ikke en Modersjæl, der har seet det.

Beatrice (læser Brevet sagte; afsides).

Tognino er et tro Menneske. Jeg skylder ham stor Forbindtlighed. (Høit.) See nu til om min Kuf-

sert er i Behold. (Giver ham en Nøgle.) Her har Du Nøglen, pak mine Klæder ud. Naar jeg kommer tilbage, skal vi spise. (Afsides.) Jeg maa dog see, hvor Speranza bliver af med Pengene. (Gaaer.)

Syttende Scene.

Trifolio; derefter **Speranza**.

Trifolio.

Jeg er dog en heel Karl, saadan jeg forstaaer at snoe mig. Min Fader har dog Ære af sin Søn, jeg er bestemt hundrede Daler mere værd end ellers.

Speranza (kommer).

Siig mig, min Ven, er Hans Herre hjemme?

Trifolio.

Nei.

Speranza.

Han kommer vel snart hjem?

Trifolio.

Ja, jeg troer det.

Speranza.

Fly ham denne Pung, naar han kommer tilbage. Der er hundrede Dukater deri. Jeg har ikke Tid til at opholde mig. Adieu! (Gaaer).

Trifolio.

Heida! Siig mig engang! — Borte er han. Det Ansigt forekom mig bekjendt; men han sagde mig jo ikke hvem af mine Herrer der skulde have Pengene.

Ottende Scene.

Trifolio. Florindo.

Florindo.

Naa, har Du truffet Pasqual?

Trifolio.

Nei, Herre; men jeg har truffet en Anden, der har givet mig denne Pung med hundrede Dukater.

Florindo.

Hundrede Dukater! Hvad skal det betyde?

Trifolio.

Siig mig oprigtig, Herre, venter De Penge nogensteds fra?

Florindo.

Ja, fra en Kjøbmand til hvem jeg netop har afgivet et Creditiv.

Trifolio.

Saa tilhører vel disse Penge Dem?

Florindo.

Hvad sagde den Mand, som Du fik dem af?

Trifolio.

Han sagde, at jeg skulde give dem til min Herre.

Florindo.

Saa er det jo mig. Er jeg ikke Din Herre, Tossehoved? (Han putter Pungen til sig.)

Trifolio (afsides).

Ja det er sandt, han veed ikke af min anden Herre.

Florindo.

Sagde han ikke sit Navn?

Trifolio.

Nei, det forekom mig, at jeg havde seet hans Ansigt før.

Florindo.

Det har sikkert været Kjøbmand Arbili, til hvem jeg er anbefalet.

Trifolio.

Ja, det har nok været ham.

Florindo.

Forglem ikke Pasqual.

Trifolio.

Naar vi har spiist, skal jeg see til at træffe ham.

Florindo.

Vi vil altsaa see, om vi kan faae Noget at spise.

(Han gaaer ind i Gjæstgiverstedet).

Trifolio.

Jeg har dog Lykken med mig! At jeg accurat skulde give Pengene til den, der skulde have dem! Jeg har virkelig fortjent min Middagsmad.

(Han gaaer ind i Gjæstgiverstedet).

Niitende Scene.

Et Værelse i Speranzas Huus.

Speranza og **Clementine**; derefter **Smeraldina**.

Speranza.

Det bliver nu engang derved; Rasponi skal og maa blive Din Mand. Jeg har givet ham mit Ord og er intet Barn.

Clementine.

Kjære Fader! hvor kan De dog —

Speranza.

Snikſnak! Du gjorde jo ſlet ingen Indvendinger, da jeg ſagde Dig, at Rasponi anholdt om Din Haand. Dengang ſkulde Du lukket Munden op, nu er det for ſeent.

Clementine.

Af Lydighed og Ærbødighed ſagde jeg Intet.

Speranza.

Sørg nu for, at Du nu viſer den ſamme Lydighed og Ærbødighed.

Clementine.

Jeg kan ikke, Fader.

Speranza.

Ikke? Hvorfor ikke?

Clementine.

Denne Rasponi er mig forhadt.

Speranza.

Skal jeg ſige Dig, hvordan Du ſkal bære Dig ad, for at han kan gefalde Dig?

Clementine.

Det gad jeg nok vide?

Speranza.

Glem Silvio, ſaa vil Du nok ſee, at han gefalder Dig?

Clementine.

Jeg kan aldrig glemme Silvio, og min Kjærlighed for ham har vundet endnu ſtørre Styrke ved Deres eget Samtykke.

Speranza (afſides).

Stakkels Barn! jeg beklager hende. (Høit.) Man maa gjøre en Dyd af Nødvendigheden.

Clementine.

Kjære Fader! mit Hjerte er nærved at briste....

Smeraldina (kommer).

Herr Rasponi er her og vil gjerne tale med Herren.

Speranza.

Lad ham komme ind.

Clementine.

O min Gud, hvilken Qval! (Hun græder).

Smeraldina.

Herre Gud, hvorfor græder De, Signora. Det er dog saadant et vakkert og pænt Menneske, denne Herr Rasponi. Naar en slig Lykke var mig beskjæret, kan De troe at jeg vilde lee af alle Kræfter.

(Gaaer).

Speranza.

Hør nu op med den Flæben, Barn; det bliver nok godt.

Clementine.

De har godt ved at tale, Fader! Det er mig det gaaer ud over.

Tyvende Scene.

Beatrice. De Forrige.

Beatrice.

Tjener, Herr Speranza!

Speranza.

Tjener igjen! De har vel faaet de hundrede Dukater.

Beatrice.

Jeg? Nei!

Speranza.

Jeg har nylig givet dem til Deres Tjener. De sagde jo, at han var en ærlig Karl.

Beatrice.

Saa er der ingen Fare paafærde. Jeg har endnu ikke talt med ham, og jeg faaer dem nok naar jeg kommer hjem. (Sagte til Speranza.) Men hvad fattes Signora Clementine, hun har nok grædt,

Speranza (sagte til Beatrice).

De maa have lidt Overhærenhed med hende. Efterretningen om Deres Død er Skyld i hele Ulykken; med Tiden kommer hun sig nok.

Beatrice (sagte).

Beed De hvad, Hr. Speranza; lad mig et Øieblik ene med hende; jeg tænker nok at jeg skal faae hende til at sætte et mildere Ansigt op.

Speranza (sagte).

Ja, see om De kan; men jeg er bange for det hjælper ikke. Jeg kommer om lidt tilbage. (Høit) Bliv her lidt, Clementine, og hold Din tilkommende Mand med Selskab. Jeg kommer strax igjen. (Sagte.) Lad nu være at suurmule, horer Du!

Een og tyvende Scene.

Beatrice og Clementine.

Beatrice.

Naa, Signora Clementine! Endnu saa bedrøvet.

Clementine.

Befri mig for Deres Nærværelse — jeg beder Dem.

Beatrice.

Kan De være saa streng mod Deres tilkommende Mand?

Clementine.

Kan man end tvinge mig med Magt til dette Giftermaal, saa kan dog Ingen tvinge mig til at skjænke Dem mit Hjerte.

Beatrice.

De er nu vred paa mig; men jeg skal nok forstaae at formilde Dem.

Clementine.

Dertil er De ikke istand; De er mig en Afsky, og vil altid være det.

Beatrice.

Dersom De kjendte mig, vilde De tale anderledes.

Clementine.

Jo, jeg kjender Dem kun altfor godt; De er min Roes Forstyrrer.

Beatrice.

Jeg veed dog eet Middel til at berolige Dem, til at forsone Dem med mig.

Clementine.

Nei, aldrig i Evighed! Ethvert Forsøg er forgjæves.

Beatrice.

Hvis jeg nu betroede Dem en Hemmelighed, Signora.

Clementine.

Gjør Dem ingen Uleilighed; behold den hos Dem selv.

Beatrice.

Deres Strenghed berøver mig enhver Leilighed til at gjøre Dem lykkelig.

Clementine.

De kan kun gjøre mig ulykkelig.

Beatrice.

De feiler; og for at overbevise Dem, vil jeg være oprigtig. Jeg vil ligesaa lidt ægte Dem som De mig; har De skjænket Deres Hjerte til en Anden, saa er det samme Tilfældet med mig.

Clementine.

Er det muligt? O, nu begynder De at behage mig.

Beatrice.

Sagde jeg ikke, at jeg nok vidste et Middel til at trøste Dem.

Clementine.

Men De driver vel Gjæk med mig?

Beatrice.

Nei, Signora, det er mit fulde Alvor; jeg taler aabenhjertigt med Dem; og naar De vil love mig Taushed, vil jeg aabenbare Dem en Hemmelighed, som aldeles vil berolige Dem.

Clementine.

Det lover jeg Dem; ikke et Menneske skal faae det at vide.

Beatrice.

Jeg er ikke Federico Rasponi, men hans Søster Beatrice.

Clementine.

Min Gud, hvad siger De, De skulde være et Fruentimmer!

Beatrice.

Ja, ligesaa vist som De selv er det.

Clementine.

Men jeg forstaaer ikke — —

Beatrice.

To Ord vil være nok til at gjøre Dem det Hele klart. Min Broder er desværre virkelig død. Min Forlovede, der, som De veed, var blandt de unge Mennesker, for hvis Kaarde han faldt, flygtede, og jeg er reist efter ham i denne Forklædning. Hans Uskyldighed er nu godtgjort, og jeg haaber, at Alt vil ende til det Gode. Nu begriber De Alt, ikke sandt? men jeg stoler paa Deres Taushed. Forskjellige Hensyn byde, at jeg endnu ikke aabenbarer for Nogen hvem jeg er, og jeg havde heller ikke gjort det for Dem, dersom det ikke havde gjort mig ondt at see Dem lide, og dersom jeg ikke meente, at De trofast vilde holde Deres Løfte.

Clementine.

Men tør jeg ikke sige det til Silvio?

Beatrice.

Nei, hverken til ham eller til nogen Anden.

Clementine.

Jeg lover Dem det.

Beatrice.

Nu er De vel ikke mere vred paa mig?

Clementine.

Hvor kan De tro; kan jeg tjene Dem, saa befal over mig.

Beatrice.

Saa befaler jeg Dem at give mig Haanden, og være min Veninde.

Clementine.

Med den største Fornøielse. Jeg tør saagar omfavne Dem af lutter Glæde.

(Hun gjør det.)

To og tyvende Scene.

Speranza. De Forrige.

Speranza.

Ret saa, det glæder mig uendeligt! Du er dog et lydigt Barn!

Beatrice.

Sagde jeg Dem ikke nok, at jeg skulde faae hende omstemt.

Speranza.

Ja, De har udrettet meer i fire Minutter, end jeg vilde være istand til i fire Aar.

Clementine (afsides).

Der er jeg i en smuk Forlegenhed.

Speranza.

Nu skal I ogsaa snart holde Bryllup.

Clementine.

Det har ingen Hast, kjære Fader!

Speranza.

I omfavnes, og kysses maaskee, og det har ingen Hast! Ingen Baslemaner! Imorgen skal Alt være klart.

Beatrice (til Speranza).

Men var det ikke rigtigt, at vi først fik vor Afregning istand?

Speranza (afsides).

Han er noget mistænksom, min gode Svigerson! (Høit.) Aa det kan være afgjort i et Par Timer. Imorgen skal Jaordet staa.

Clementine.

Men, kjære Fader!

Speranza.

Ingen Kruseduller, Frøken Datter, om jeg maa bede. Nu er jeg kjed af al den Snak. Jeg gaaer nu for at underrette ham derom.

Clementine.

Min Gud — han bliver fortvivlet.

Speranza.

For Fanden! Du vil vel dog ikke giftes med to Mænd paa eengang.

Clementine.

Det siger jeg ikke — men —

Speranza.

Dog ikke! Det var dog rart. Tjener!

(Han vil gaae.)

Beatrice.

Men Hr. Speranza.

Speranza.

I er Mand og Kone — og dermed basta!

(Gaaer.)

Clementine.

Hvad Ende vil det tage!

Beatrice.

Den bedste som jeg haaber! De maa blot vise lidt mere Mod og Fatning. Folg mit Exempel og tag Mands Mod og Hjerte til Dem.

(De gaae.)

Anden Act.

En Have ved Speranzas Huus.

Første Scene.

Doctoren og Silvio.

Silvio.

Lad mig gaae, Fader!

Doctoren.

Bliv og svar mig paa hvad jeg spørger Dig om. Hvorfor træffer jeg Dig her i Speranzas Have?

Silvio.

Jeg vil tale med ham. Enten skal han holde sit Ord eller han skal give mig Satisfaction for den Fornærmelse, han har tilføiet mig.

Doctoren.

Men Sligt kan jo ikke gaae an i Speranzas eget Huus. Du er en Nar, at Du saadan lader Vreden lobe afsted med Dig.

Silvio.

Hans Opførsel mod mig fortjener ingen Skaansel.

Doctoren.

Alligevel maa man ikke overile sig. Lad mig først bringe ham til Raison, saa at han indseer, hvad

der er hans Pligt og Skyldighed. Gaa et Øieblik bort, og vent paa mig.

Silvio.

Men Fader —

Doctoren.

Ingen Snak! Jeg vil at Du skal adlyde mig.

Silvio.

Ja, men jeg siger Dem, at giver den Gamle ikke efter, har han med mig at bestille. (Gaaer.)

Anden Scene.

Doctoren. Derefter Speranza.

Doctoren.

Den Fusentast! Men jeg beklager ham, den Stakkel! Jeg er bange for, at han i sin Fortvivlelse styrter sig i en Ulykke.

Speranza (kommer afsides).

Doctoren! Hvad vil han nu her?

Doctoren.

Ærbødige Tjener, Signor Speranza!

Speranza.

Tjener igjen. Jeg var netop hjemme hos Dem, for at tale med Dem og Deres Søn.

Doctoren.

Saa? Det er mig kjært; De vilde vel sige os, at nu er der Intet iveien for Brylluppet mellem Signora Clementine og min Søn?

Speranza.

Nei, ikke saa ganske; jeg kom for at sige Dem — — (standser.)

Doctoren.

Aa, De behøver saamæn heller ikke at gjøre Undskyldninger for det som er skeet. Det gjør mig ondt, at De har været i en slem Forlegenhed. Vi ere jo gode gamle Venner.

Speranza.

Ja vist, ja vist, — men seer De, Doctor, i Betragtning af det Løfte jeg har givet Signor Rasponi. — (Han er bestandig forlegen og veed ikke hvad han skal sige.)

Doctoren.

Ja vist — han kom saa uventet, og De havde ikke Tid til at overveie, hvormeget De fornærmede mig og hele Familien.

Speranza.

Man kan ikke sige det er en Fornærmelse, naar man formedelst en ældre Forpligtelse — —

Doctoren.

Ja, ja, jeg veed nok hvad De vil sige. De meente først, at det ikke gik an, at faae Sagen til at gaae tilbage med Signor Rasponi, fordi De havde givet ham Deres Ord skriftlig; men De har siden tænkt, at Deres Løfte til os har været med Deres Jomfru Datters Samtykke.

Speranza.

Sandt nok; men —

Doctoren.

Og De veed jo, at i Giftermaalssager hedder det: Consensus, et non concubitus facit virum.

Speranza.

Jeg forstaaer ikke Latin eller Græsk; men jeg siger Dem ...

Doctoren.

Og Dottre maa man ikke tvinge med Magt.

Speranza.

Har De endnu Noget at sige, Hr. Doctor Lamberti?

Doctoren.

Nei, nu har jeg sagt, hvad jeg vilde sige.

Speranza.

De er altsaa færdig?

Doctoren.

Ja, jeg er færdig.

Speranza.

Kan jeg nu tale?

Doctoren.

Tal De kun.

Speranza.

Min kjære Herr Doctor, med al Deres — —

Doctoren.

Og hvad Medgiften angaaer, skal vi nok blive enige; lidt mere eller lidt mindre gjør Intet til Sagen.

Speranza.

Nu gaaer det igjen los forfra. Vil De lade mig tale eller ikke?

Doctoren.

Tal De kun.

Speranza.

Jeg siger Dem, at Deres Lærdom er en skjønne

Ting; men i dette Tilfælde gjør den hverken fra eller til.

Doctoren.

Saa? — og Meningen er vel den, at De vil gifte Deres Datter med Rasponi?

Speranza.

Ja, jeg har engang givet mit Ord, og kan ikke tage det tilbage. Min Datter er tilfreds dermed, og jeg kan altsaa saameget mindre gjøre Vanskeligheder. Det var det jeg vilde sige Dem uden Omsvøb, naar De blot havde ladet mig komme tilorde.

Doctoren.

Over Deres Datter undrer jeg mig slet ikke, men over Dem, Monsieur Speranza, at De driſter Dem til at vise mig og min Søn slig Haan. Den imorges mellem min Froken Clementine og min Søn, coram testibus stiftede Forlovelse kan ikke saadan uden videre gaae overstyr formedelst det blotte Løfte De har givet en Anden, som ovenikjøbet har været antaget for død. Det vilde være en let Sag for mig, at tvinge Deres Datter til at tage min Søn til Mand; men jeg maatte skamme mig ved at tage en Svigerdatter i mit Huus, der fortjener saa liden Agtelse, og at komme i Svogerskab med en Mand, der ikke holder sit Ord. Jeg kan kun sige Dem, Signor, at jeg ikke skal glemme, at De har spillet Doctor Lambardi en saadan Streg, og at Gjengjældelsens Stund nok vil komme — omnia tempus habet.

(Gaaer).

Tredie Scene.

Speranza. Derefter **Silvio.**

Speranza.

Ærbødige Tjener! — Han kan gaae Fanden i Vold med sit Latin; jeg bryder mig ikke en Døit om hans eller hans Sons Brede; en lille Finger af Rasponi er mig kjærere end hundrede Doctores og hundrede Doctorsønner. Nei, see til den Kjøter!

Silvio (kommer; afsides).

Fader har godt ved at tale; jeg kan ikke styre mig.

Speranza (ved at see Silvio).

Ei for Fanden! Nu gaaer Dandsen løs igjen!

Silvio (med tilbageholdt Harme).

Tjener, min Herre!

Speranza.

Tjener igjen! (Afsides.) Han er rasende!

Silvio.

Skulde det være sandt, hvad min Fader har fortalt mig?

Speranza.

Naar Deres Fader har fortalt det, maa det vel være sandt.

Silvio.

Det er altsaa rigtigt, at Signora Clementine skal giftes med Signor Rasponi?

Speranza.

Ganske rigtigt.

Silvio.

Det undrer mig kun, at De tør sige det saa frækt. Troløse Mand!

Speranza.

Hvad! vover De at tale saaledes til en gammel Mand som jeg.

Silvio.

Jeg veed ikke hvad der afholder mig fra at tugte Dem som De fortjener.

Speranza.

Hvad, i mit eget Huus —

Silvio.

Nu, saa følg med, Signor, hvis De ikke er ligesaa feig som lumpen!

Speranza.

Det er for galt! Din Grønskolling, Din uforskammede Knægt —

Silvio.

Det ogsaa! Du skal undgjælde med Dit Liv!

(Han drager sin Kaarde.)

Speranza.

Hjælp! Hjælp!

Fjerde Scene.

Beatrice (med Kaarden i Haanden). **De Forrige.**

Beatrice.

Hvad er der! Her er jeg!

Speranza.

Det Menneske vil myrde mig!

Silvio.

Du kommer i rette Tid; kom an, din Forræder.

Beatrice (affides).

En mindre behagelig Situation; men det kan

ikke hjælpe. (Høit) Kom an, store Helt, som anfalder gamle Folk; her skal Du finde Din Mand! (Hun falder ud mod Silvio og de fægte.)

Speranza.

Hjælp! De myrde hinanden! Er der Ingen, der vil skille dem ad! (I det samme han løber ud mod Gaden, snubler Silvio, han falder og taber Kaarden; Beatrice fætter ham Spidsen af sin Kaarde for Brystet.)

Femte Scene.

Clementine. De Forrige.

Clementine (til Beatrice).

For Guds Skyld! hold inde!

Beatrice.

For Deres Skjyld, skjønne Clementine, skjænker jeg ham Livet; men glem ikke Deres Ed og bevar min Hemmelighed. (Gaaer.)

Sjette Scene.

Silvio og Clementine.

Clementine.

De er vel ikke kommen til Skade, kjære Silvio!

Silvio.

Bort Troløse! hvorfor lod Du ikke din Elsker fuldende dit Værk; hvorfor lod Du ham ikke skaffe den forhadte Medbeiler afveien?

Clementine.

Disse Bebreidelser ere ufortjente. Jeg er Dig tro, og Intet i Verden skal forandre mine Tanker.

Silvio.

Ha! Du er tro, og Du vil gifte Dig med en Anden.

Clementine.

Det skal aldrig skee; før vil jeg døe.

Silvio.

Men jeg hørte jo, at De havde svoret ham en Eed.

Clementine.

Denne Eed forpligter mig ikke til at ægte ham.

Silvio.

Hvad er det da for en Eed, hvad er det for en Hemmelighed, han talte om.

Clementine.

Kjære Silvio, jeg kan ikke sige Dem det.

Silvio.

Hvorfor ikke?

Clementine.

Fordi jeg har svoret ikke at sige Noget.

Silvio.

Jeg mærker nok, at der spilles Gjæk med mig, at De bedrager mig. Var De uskyldig, vilde De ikke fortie Noget.

Clementine.

Silvio, forlang ikke Umuligheder! Jeg tør, jeg kan ikke tale. Jeg har givet mit Ord.

Silvio.

De har ogsaa givet mig Deres Ord. De har lovet mig Hengivenhed; men jeg seer nu, at det var paa Skrømt, at det ikke var Andet end Hykleri, at De elsker en Anden, men blot for et Skins Skyld vil holde gode Miner med mig.

Clementine.

Nu gaaer De for vidt, nu har jeg hørt nok! De er en Utaknemmelig, uværdig til min Kjærlighed. Vi sees ikke mere. (Vil gaae.)

Silvio (vil holde hende tilbage).

Clementine!

Clementine.

Nei, Deres Haardhed, Deres Vantro har smertet mig dybt. De skal angre Deres Grusomhed. (Gaaer.)

Silvio (følger efter hende).

Kjære Clementine! Jeg beder Dig ... (Gaaer.)

Syvende Scene.

En Sal i Gjæstgiverstedet med to Døre i Baggrunden og to Sidedøre.

Trifolio. Derefter **Florindo**.

Trifolio.

Jeg har dog Ulykken med mig. To Herrer har jeg, og Ingen af dem indfinder sig for at spise til Middag. Man kunde næsten troe, at de ikke som andre stikkelige Folk var forsynet med Tyggeredskaber og Maver. Og naar de saa vender Næsen hjem, saa kommer de vel paa eengang og saa sidder jeg net i det. Jeg skal opvarte dem begge, og hvordan kan det gaae an, uden at de faaer hele Historien at vide, og saa kunde det nok skee at min arme Mave vedblev at være saa læns som en Students Lomme, der har været paa Sviir. Tys, der kommer den Ene, maaskee kan det endnu gaae godt.

Florindo.

Naa, har Du truffet Pasqual?

Trifolio.

Jeg sagde jo Herren, at jeg først vilde lede efter ham, naar vi havde spiist.

Florindo.

Du skulde dog have sogt om ham.

Trifolio.

De kan jo nok vide, at han ikke er at træffe ved Middagstid. Herren kunde ogsaa gjerne kommet tidligere hjem.

Florindo (afsides).

Hvordan skal jeg faae at vide, om Beatrice virkelig opholder sig her?

Trifolio.

For en Time siden vilde Herren allerede spise, og saa bliver Herren borte. Maden kan bestemt ikke holde sig, og jeg heller ikke.

Florindo.

Jeg har ingen Appetit nu. (Afsides.) Jeg vil selv gaae paa Posthuset. Maaskee kan jeg der faae Noget at vide.

Trifolio.

Veed De vel, Signor, at man maa spise i dette Land, naar man vil undgaae at crepere.

Florindo.

Jeg har noget Nodvendigt at besorge. Jeg veed ikke om jeg kommer hjem for at spise. Du kan selv spise, naar Du har Lyst.

Trifolio.

Ja saa, det er der Raison i. Saa har Herren aldeles sin fri Villie.

Florindo (giver ham Pungen med Dukaterne).

Der, tag de Penge og læg dem i min Kuffert; jeg vil ikke slæbe dem om med mig. Her er Nøglen dertil. (Giver ham Nøglen.)

Trifolio.

Jeg vil gjøre det strax, saa kan Herren faa Nøglen tilbage.

Florindo.

Nei, Du kan give mig den siden; jeg vil ikke opholde mig. Naar jeg ikke kommer tilbords, saa gaae hen paa Torvet, og see om Du kan finde Pasqual.

Ottende Scene.

Trifolio. Derefter **Beatrice.**

Trifolio.

Nu blev jeg og min ene Herre da saa enige som to røde Koer. Vil han ikke spise, kan han lade det være; min Natur er ikke skabt til at faste. Først vil jeg lægge denne Pung bort og saa strax til Bords. (Han vil gaae ind i Florindos Værelse tilhøire).

Beatrice (fra Døren i Baggrunden).

Heida, Trifolio.

Trifolio.

Han! Nu er Fanden løs!

Beatrice.

Har Hr. Speranza givet Dig en Pung med hundrede Ducater?

Trifolio.

Jo. Herre, han har givet mig en.

Beatrice.

Hvorfor flyer Du mig den ikke?

Trifolio.

Skal De da have den?

Beatrice.

Om jeg skal have den? Hvad sagde da Signor Speranza til Dig, da han leverede Dig den?

Trifolio.

Han sagde, at jeg skulde fly den til min Herre.

Beatrice.

Naa Tossehoved, og hvem er saa Din Herre?

Trifolio.

Ja, det er et Spørgsmaal, som selv de Lærdeste har ondt ved at besvare . . . Seer De . . .

Beatrice.

Hold nu Mund og giv mig Pengene.

Trifolio.

Værsgo'! (Giver ham Pungen.)

Beatrice.

Pengene er dog rigtige?

Trifolio.

Jeg har ikke rørt dem, Herre.

Beatrice (afsides).

Det er nok bedst jeg siden tæller dem.

Trifolio (afsides).

Det var godt han fik Pungen; men Gud maa vide hvad min anden Herre vil sige. En deilig Suppedats!

Beatrice.

Hør nu! Siig til Værten, at jeg venter en god Ven, og at han i en Fart skal sørge for en god Middagsmad til os.

Trifolio.

Hvormange Retter befaler Herren?

Beatrice.

Hr. Speranza er en ligefrem Mand. Fem til sex Retter er nok.

Trifolio.

Vil De lade mig arrangere det Hele?

Beatrice.

Ja, men sørg for at det bliver godt og smukt. Jeg vil imidlertid hente Hr. Speranza. Naar jeg kommer tilbage maa Alt være i Orden. (Vil gaae.)

Trifolio.

Herren skal see, at jeg skal faae Ære af det.

Beatrice.

Det er sandt, læg dette Papiir i min Kuffert; men vær forsigtig dermed, det er et Vexelbrev paa fire tusind Daler.

Trifolio.

Skal blive besørget.

Beatrice.

Godt! (Afsides.) Jeg maa søge at sætte Mod i den stakkels Speranza. Han er saa forknyt.

(Gaaer.)

Niende Scene.

Trifolio. Derefter Roberto.

Trifolio.

Nu maa jeg see at jeg indlægger mig Ære og gjør mine Sager godt, eftersom det er første Gang at jeg besørger Bordet. Min Herre skal see, at jeg er et smagfuldt Menneske. Først vil jeg forvare dette Papiir — men nei, det kan blive til siden; nu maa jeg skynde mig. (Ud i Døren til Baggrunden.) Heida! Er der Nogen. Hør, min Ven! sig til Signor Roberto, at jeg vil tale med ham. — Ved et godt Maaltid kommer det ikke saameget an paa Retterne som paa en pæn Anretning — det har jeg hørt tusind Gange.

Roberto (kommer).

Naa, Signor Trifolio, hvad er til Tjeneste?

Trifolio.

Hør Hr. Vært! min Herre venter en god Ven til Middag, og der maa anrettes i en Fart. De har vel det Nødvendige i Huset?

Roberto.

Om det saa var til Tyve, kan jeg gjøre et sandt Tractemente. Om en halv Time skal Alt være parat.

Trifolio.

Godt! Og hvad vil De saa give os?

Roberto.

Sex Retter. Det er vel nok?

Trifolio.

Aa ja saamæn! Man kan lade sig noie, naar man ikke har en altfor stærk Appetit. Og det bliver?

Roberto.

Suppe, Kjød, Fisk, Fricandeau . . .

Trifolio.

De sagde?

Roberto.

Fricandeau. Det er en fransk Ret, ristet Kalvekjød, med pikant Sauce.

Trifolio.

Godt — og saa?

Roberto.

Smaae Posteier og Budding à la Reine.

Trifolio.

Alaræne? Hvad er det for Noget.

Roberto.

En ypperlig Ret, noget af det Første, Kogekunsten har præsteret.

Trifolio.

Lad os saa faae den Alaræne. Og naturligviis gode Drikkevarer — ikke sandt! — Men Bordet maa ogsaa være dækket med Smag.

Roberto.

Det er en let Ting. Det sørger Opvarteren for.

Trifolio.

Nei min Ven, jeg er Hofmarchal, og jeg skal nok sørge for det. Det er en Hovedsag at Bordet bliver pænt dækket.

Roberto (viser paa Bordet).

Her for Exempel kan man altsaa sætte Suppen, her Fisten, her Bordopsatsen, her Fricandeau'en, her Gemyser —

Trifolio.

Nei, stop lidt, det gaaer ikke, det tager sig ikke ud.

Roberto.

Saa kan vi sætte Fricandeau'en her.

Trifolio.

Heller ikke godt. I Kokke kan være meget gode i Kjøkkenet; men til at dække et Bord, der hører mere end en Koks Forstand. Nei, nu skal De see, hvordan vi skal anbringe alle Retterne. (Han river hver Gang et Stykke af Vexelbrevet naar han peger paa et Sted.) Her Suppen — og her i Midten Bordopsatsen — og her paa den anden Side Fisken — og her Kjødet — og her Deserten — og her den ene Sauceskaal — og her — —

Tiende Scene.

Beatrice, Speranza. De Forrige.

Beatrice.

Hvad bestiller Du der? Hvad er det for Fagter?

Trifolio.

Jeg viser ham bare, hvorledes Bordet skal dækkes. Han har ikke Smag for fire Skilling.

Beatrice.

Hvad er det for Stykker Papirer?

Trifolio (afsides).

Uh! Det er hans Vexel.

Beatrice (tager et Stykke).

Men det er jo mit Vexelbrev.

Trifolio (samler Stykkerne op).

Aa, vi kan klistre dem sammen.

Beatrice.

Slyngel! Saadan passer Du paa mine Ting! Et saa vigtigt Papiir! Du fortjente en Livfuld Prygl. Hvad siger De dertil, Signor Speranza?

Speranza.

Det er mere til at lee af end at ærgre sig over. Det kunde have været værre. Jeg skal give Dem en anden Vexel.

Beatrice.

Fæhoved.

Trifolio.

Hele Ulykken kommer af, at Signor Roberto ikke forstaaer at dække et Bord.

Roberto.

Skal jeg nu have Skylden?

Trifolio.

Jeg er et Menneske, der forstaaer — —

Beatrice.

Gaa Din Vei!

Trifolio.

Og hvad et Bords Dækning angaaer —

Beatrice.

Bort med Dig, siger jeg! —

Trifolio.

Staaer jeg ikke tilbage for Kongens Hofmarchal. (Idet han gaaer.) Men Talentet belønnes ikke i vore Dage. (Gaaer.)

Roberto.

Jeg kan ikke blive ret klog paa den Karl. Sommetider er han fiffig nok, sommetider dum som en Østers.

Beatrice.

Jeg tror, at han kun stiller sig dum ad. Men kjære Roberto, sørg for, at vi snart faaer Noget at spise.

Roberto.

Han har bestilt sex Retter.

Speranza.

Snikſnak, kun to til tre Retter. Jeg er vant til Huusmandskost. Ikke for mange Anstalter.

Roberto.

Der skal strax blive serveret. (Gaaer.)

Ellevte Scene.

Beatrice, Speranza. Derefter **Opvarteren** og **Trifolio.**

Beatrice.

Signor Speranza, De tager vel tiltakke med det Lidet, jeg har at byde?

Speranza.

Hvorfor saamange Omstændigheder, kjære Svigerson! Jeg burde jo egentlig have inviteret Dem til Middag; men oprigtig talt, den Silvio Lombardi har kyset saadan Skræk i mig, at jeg ikke ret siden har kunnet samle mig.

Beatrice.

Det kan jeg tænke. Men jeg skal nok tage Revanche hos Dem en anden Gang, min kjære Svigerfader.

(Opvartere bærer Alt hvad der hører til et dækket Bord ind i Sideværelset)

Speranza.

Man forstaaer at rappe sig her i dette Værtshuus.

Beatrice.

Ja, Roberto er en flink Mand. I Turin var han i Tjeneste hos en fornem Adelsmand, dengang var han alt bekjendt for at være en dygtig Kok og at forstaae sig paa Opvartningen som kun Faa.

Speranza.

Jeg søger ellers i et andet Værtshuus her i Byen, den keiserlige Ørn i Nærheden af den store Cgnal. Der kommer jeg jævnlig sammen med et Par gamle gode Venner, og vi fordrive der et Par Aftentimer med et Slag Kort, med en Flaske Viin og med Diskurs om vore Sager og om Byens Nyheder.

Beatrice.

En behagelig Adspredelse, kan jeg tænke mig.

Trifolio (med Suppeterrinen i Hænderne).

Vil Herrerne nu behage at gaae ind; her er Suppen.

Beatrice.

Gaa Du foran med Terrinen.

Trifolio.

Paa ingen Maade! Ære den som Ære bør!

(Han gjør Complimenter.)

Speranza.

Deres Tjener er en morsom Karl. Lad os gaae ind. (Gaaer ind.)

Beatrice.

Gjør nu ingen Narrestreger — skynd Dig.

(Gaaer ind.)

Trifolio.

Den Suppe lugter delicat, og den smager vel dito. Det bør jeg dog som bestalter Mundkok forsøge. (Han tager en Skee op af Lommen og smager paa Suppen.) Jeg bærer mit Vaaben altid hos mig! Hm! Suppen er virkelig ikke daarlig. Den kunde være daarligere. (Han gaaer ind i Værelset.)

Tolvte Scene.

En **Opvarter** med en Ret. Derefter **Trifolio**, saa **Florindo**, og tilsidst **Beatrice** med flere **Opvartere.**

Opvarteren.

Naa hvor bliver han af? Han skulde jo hente Stegen.

Trifolio (fra Værelset).

Her er jeg. Kammerat; hvad bringer Du der?

Opvarteren.

Stegen. Nu vil jeg hente en anden Ret.

(Gaaer.)

Trifolio.

Er det Svinesteg eller Kalvesteg. Det seer ud som Kalvesteg, men det lugter som Svinesteg. (Han smager lidt paa det.) Ingen af Delene — det er en god ærlig Lammesteg. (Vil gaae ind i Beatrices Værelse.)

Florindo (møder ham).

Hvor skal Du hen?

Trifolio (afsides).

Nu være Himlen mig naadig!

Florindo.

Hvor skal Du hen med det?

Florindo.

Jeg vilde sætte det paa Bordet.

Florindo.

For hvem?

Trifolio.

For Herren.

Florindo.

Hvorfor bringer Du Maden ind forend jeg er hjemme?

Trifolio.

Jeg saae fra Vinduet, at Herren kom.

Florindo.

Og Du bringer Stegen først forend Suppen?

Trifolio.

Her i Venedig er det Skik at man spiser Stegen først og Suppen bagefter. Det veed Herren altsaa ikke?

Florindo.

Nei. Men det holder jeg ikke af. Bring Kjødet tilbage til Kjøkkenet og hent mig Suppen.

Trifolio.

Som Herren befaler.

Florindo.

Men skynd Dig; jeg er træt og vil sove lidt siden. (Gaaer ind i sit Værelse.)

Trifolio.

Godt, Signor!

(Saasnart han er borte, iler Trifolio med Stegen ind i Beatrices Værelse.)

Opvarteren (bringer en Ret).

Altid maa man vente paa ham. Trifolio!

Trifolio (kommer ud af Beatrices Værelse).

Her er jeg. Hurtig, dæk derinde i Værelset; den anden Fremmede er ogsaa kommet hjem; bring ham strax Suppen.

Opvarteren.

Paa Øieblikket.

Trifolio.

Hvad er det for en Ret, det er vel den franſoſiſke, denne Fricandeau, eller hvad det Djævelskab hedder. (Smager paa det.) Nei det er slet ingen Djævelskab, det smager godt! (Han bærer det ind i Beatrices Værelse.)

(Opvarterne løbe frem og tilbage og bære Dækketøi o. ſ. v. ind i Florindos Værelse.)

Trifolio.

Ret saa, Børn! Jeg kan see, I kan røre Jer. — O, naar det kunde lykkes mig at opvarte begge mine Herrer paa engang, var jeg en Mester i min Kunst. (Til Opvarteren, som kommer fra Florindos Værelse og gaaer til Kjøkkenet.) Naa, kom nu med Suppen.

Opvarteren.

Pas Du Dig selv og Din Herre, Kammerat; for den Anden skal vi nok selv sørge.

(Vil gaae hen til Kjøkkenet.)

Trifolio.

Jeg gad helst sørge for dem begge paa eengang, naar det bare var muligt.

(En anden Opvarter kommer med Suppen, giver den til den Første og gaaer igjen. Den første Opvarter vil bære den ind i Florindos Værelse.)

Trifolio.

Nei, nei, giv hid! Jeg skal nok bære den ind. Hent saalænge en anden Ret til den Herre derinde.

(Han tager Suppen fra Opvarteren og bærer den ind i Florindos Værelse.)

Opvarteren.

En underlig Patron! Han vil opvarte begge Herrerne paa eengang. Men lad gaae! Det sparer paa Kræfterne og Drikkepengene skal jeg nok hole!

(Trifolio kommer ud af Beatrices Værelse.)

Beatrice (raaber udenfor).

Trifolio!

Opvarteren.

Hører Du! Din Herre kalder!

Trifolio.

Strax, Herre!

(Gaaer ind i Beatrices Værelse. En Opvarter bringer Steg ind for Florindo og overgiver den til den første Opvarter og gaaer.)

Opvarteren.

Giv hid!

(Trifolio kommer med smudsige Tallerkener ud af Beatrices Værelse.)

Florindo (raaber inde i Værelset).

Trifolio!

Trifolio.

Giv hid! (Vil tage Fadet fra Opvarteren.)

Opvarteren.

Nei, jeg vil bære det ind.

Trifolio.

Snikſnak! Hører Du ikke han kalder paa mig.

(Tager Fadet fra Opvarteren og bærer det ind i Florindos Værelse.)

Opvarteren.

Det er morsomt! Han vil gjøre Alt alene.

(Den anden Opvarter kommer med et Fad med Posteier, bringer dem til den Første og gaaer igjen.)

Opvarteren.

Det er nok bedst jeg venter; bringer jeg dem ind, faaer jeg Spektakler.

(Trifolio kommer med smudsige Talerkener fra Florindos Værelse.)

Opvarteren.

Her, Mester Fix! Her er Posteier, som din Herre har bestilt.

Trifolio (tager Fadet).

Posteier?

Opvarteren.

Ja, din Herre har bestilt dem. (Gaaer.)

Trifolio.

Nu er er det atter galt! Hvem Fanden skal jeg bringe dem til? Jeg veed jo ikke hvem der har bestilt dem. Bringer jeg dem til den Urette, saa vil den Anden have dem, og sporger jeg i Kjøkkenet derom, saa kommer det ogsaa ud. — Ei! jeg faaer en Idee — jeg er dog et godt Hoved! Ja, saadan vil jeg bære mig ad. (Han tager en reen Tallerken.) Halvdelen lægger jeg herpaa, og giver dem hver det Halve, saa gaaer jeg ikke feil. Fire og Fire; der er en tilovers — hvem skal jeg give den? Den spiser jeg selv — saa bliver der ingen Misundelse. (Han spiser Posteien.) Nu er Alt godt; nu vil jeg først bringe ham der sin Portion. (Han bærer den ene Tallerken ind i Beatrices Værelse. Imedens han er derinde kommer)

Opvarteren (med Buddingen og raaber).
Trifolio!

Trifolio.

Her er jeg.

Opvarteren.

Bring denne Budding ind!

Trifolio.

Vent et Øieblik, jeg kommer strax igjen.
(Han tager den anden Tallerken med Posteierne og vil bære den ind til Florindo.)

Opvarteren.

Det er galt, Posteierne skal derind.

Trifolio.

Det veed jeg nok. Jeg har bragt dem derind; men min Herre sender disse fire Posteier til den Fremmede. (Han gaaer ind.)

Opvarteren.

De kjende altsaa hinanden og ere gode Venner. Saa kunde de jo ligesaa godt have spiist sammen.

Trifolio (kommer tilbage fra Florindo).

Naa, hvad er det nu for for en Tingest?

Opvarteren.

Det er en Budding à la Reine.

Trifolio.

Ak, det er altsaa den berømte Alaræne.

Opvarteren.

Skynd Dig nu og bring dem ind til din Herre.
(Gaaer.)

Trifolio.

Den seer morsom ud, denne Alaræne, grangivelig som et Taarn eller saadan Noget. Og den

lugter deiligt. Jeg gad nok vide om det er Deig herinde eller Syltetoi. (Han tager en Gaffel ud af Brystet og smager.) Det smager forbandet godt, hvad det saa er. Nok et Greb! (Han spiser.)

Beatrice (inde i sit Værelse).

Trifolio!

Trifolio (med fuld Mund).

Jeg kommer straxt!

Florindo (inde i sit Værelse).

Trifolio!

Trifolio (som før).

Paa Dieblikket! Det er deiligt, hvor det smager! Endnu et lille Stykke og saa gaaer jeg. (Han spiser.)

Beatrice (kommer ud).

Naa, Klodrian! hvorlænge skal jeg vente! (Gaaer ind i sit Værelse igjen. Trifolio sætter Fadet fra sig og gaaer ind i Beatrices Værelse.)

Florindo (kommer ud af sit Værelse).

Trifolio! — Hvor Fanden stikker den Karl?

Trifolio (kommer ud af Beatrices Værelse og seer idetsamme Florindo.)

Her er jeg, Herre.

Florindo.

Hvor er Du? Hvor driver Du om? Er der mere at spise.

Trifolio.

Jeg vil spørge ad?

Florindo.

Skynd Dig! Jeg trænger til at sove.

(Han gaaer ind i sit Værelse.)

Trifolio.

Strax! Heida! Er der noget Mere at spise? — Buddingen vil jeg gjemme for mig selv. Jeg har slidt ærligt for den. (Gjemmer den.)

Opvarteren (kommer med et Fad).

Her er Smør og Ost.

Trifolio (tager det).

Gesvindt! bring Frugt og Dessert.

Opvarteren.

Naa, naa, ikke saa hidsig! Alt har sin Tid.

(Gaaer.)

Trifolio.

Smør og Ost kan han faae. (Han gaaer ind til Florindo.)

Opvarteren (kommer med Frugter).

Her er Frugten. Men hvor er han nu?

Trifolio (fra Florindos Værelse).

Her er jeg.

Opvarteren.

Der, tag det (giver ham Frugterne). Naa, vil Du ellers Noget?

Trifolio.

Tov lidt, jeg kommer strax.

(Han gaaer med Frugterne ind til Beatrice.)

Opvarteren.

En Pokkers Karl! Snart her, snart der. Han er som Qvægsolv.

Trifolio (kommer tilbage).

Nei, nu er det nok!

Opvarteren.

Det er mig kjært. (Vil gaae.)

Trifolio.

Nei, stop lidt! Nu kommer det Vigtigste. Vil Du være saa artig at dække Bordet for mig, Signor!

Opvarteren.

For Dig!

Trifolio.

Ja, nu er jeg Herre, og Du — adlyder!

Opvarteren.

Nei see til den Skopudser! (Gaaer).

Trifolio.

Jeg troer han sagde nogle Ubegvemsord. Men det er mig det samme! Jeg er kun glad, at det er overstaaet, for, ærligt talt, har det været droit, saadan at opvarte to Herrer paa eengang, uden at de veed af hinanden. Men har jeg opvartet to paa eengang, saa vil jeg spise for Fire. (Gaaer).

Trettende Scene.

Smeraldina; derefter Opvarteren.

Smeraldina.

Jeg kan slet ikke forstaae mig paa min Frøken. Det ene Øieblik græder og lamenterer hun for den arme Silvio, der er færdig at forgaae af Jalousie, og det næste sender hun mig hen med en Billet til denne Rasponi, som jo frier til hende. Maaskee vil hun have een Kjæreste for Sommeren og en anden for Vinteren for Afvexlings Skyld. Det er ellers flaut for en anstændig Tjenestepige at besøge et Værtshuus; man kan tænke Et og Andet om hende. Jeg vil

skynde mig at aflevere Brevet. (Raaber ud.) Heida! gode Ven!

Opvarteren (kommer.)

Hvad ønsker De, smukke Jomfru?

Smeraldina (afsides).

Jeg skammer mig næsten. (Høit.) Logerer her ikke en Signor Rasponi?

Opvarteren.

Jo, han er nylig gaaet fra Bordet.

Smeraldina.

Jeg vilde gjerne tale med ham.

Opvarteren.

Aha! Ja værsgo', gaa De kun ind til ham.

Smeraldina.

Hvem holder De mig for! Jeg er Kammerpige hos hans Kjæreste.

Opvarteren.

Derfor kan De alligevel gaae ind til ham. Der er ellers en Hr. Speranza hos ham.

Smeraldina.

Nei, saa vil jeg bestemt ikke gaae ind.

Opvarteren.

Aha! — jeg forstaaer —

Smeraldina.

Nei, De forstaaer slet Ingenting, min gode Mand.

Opvarteren.

Godt Ord igjen, min Deilige! Vil De saa maaske tale med hans Tjener?

Smeraldina.

Ja lad mig det.

Opvarteren.

Det passer sig ogsaa bedre for Dem, min Skat!

(Gaaer).

Fjortende Scene.

Smeraldina; derefter **Trifolio.**

Smeraldina.

Hvad siger han, impertinente Herre! — Egentlig har han Ret, og det er mig ret tilpas, at jeg kan faae et Ord talt med Rasponis Tjener.

Trifolio (kommer med en Serviet om Halsen.)

Hvem vil tale med mig?

Smeraldina.

Jeg, Monsieur. Det gjør mig ondt, at jeg forstyrrer Dem.

Trifolio.

Det har Intet at sige. Hvormed kan jeg tjene Dem?

Smeraldina.

De var nok ifærd med at spise, som jeg seer.

Trifolio.

Jo, min Smukke; men Damerne har Fortrinnet. Jeg skal gaae det efter siden.

Smeraldina.

Det gjør mig virkelig meget ondt.

Trifolio.

Og mig er det meget kjært. Sandt at sige, trænger jeg til at puste lidt, og disse skjønne Dine ville hjælpe til at befordre Fordøielsen.

Smeraldina (afsides).

Han er meget artig. (Høit.) Min Frøken sender

Hr. Rasponi denne Billet, som jeg vil bede Dem levere Deres Herre.

Trifolio.

Hjertelig gjerne, jeg skal strax bringe den til ham. Men jeg maa sige Jomfruen, at jeg ogsaa har et lille Ærinde til Dem, min Deilige.

Smeraldina.

Fra hvem?

Trifolio.

Fra et propert ungt Menneske. Siig mig kjender Jomfruen en vis Trifolio Batocchio?

Smeraldina.

Det forekommer mig, at jeg engang har hørt hans Navn; men jeg kan ikke ret besinde mig hvem det er.

Trifolio.

Det er en smuk Karl; smækker, vever, vittig og veltalende.

Smeraldina.

Nei, jeg kjender ham ikke.

Trifolio.

Men saa kjender han Dem; han er saagar forlibt i Dem.

Smeraldina.

De spøger!

Trifolio.

Og naar han tør haabe en Smule Gjenforlibelse, saa vilde han gjerne give sig tilkjende.

Smeraldina.

Jeg kan jo ikke sige Noget førend jeg seer ham.

Trifolio.

Vil Jomfruen da see ham?

Smeraldina.

O ja! for Loiers Skyld!

Trifolio.

Tov et Øieblik, Jomfru!

(Han gaaer ud i Baggrunden.)

Smeraldina.

Det er altsaa ikke ham selv.

Trifolio (kommer ind fra Baggrunden, gjør mange Buk, sukker, kysser paa Fingeren og gaaer igjen.)

Smeraldina.

Den Ting forstaaer jeg ikke.

Trifolio (idet han igjen kommer.)

Har De nu seet ham, min Skat?

Smeraldina.

Hvem da?

Trifolio.

Det unge velskabte Menneske, der er forlibt i Dem?

Smeraldina (undseelig.)

Det er altsaa Dem selv?

Trifolio (sukker.)

Ah!

Smeraldina (som før.)

Hvorfor sagde De det ikke tidligere?

Trifolio.

Fordi jeg er et undseeligt Mandfolk.

Smeraldina (sukker.)

Han rører mig virkelig.

Trifolio.

Naa, og hvad svarer De mig?

Smeraldina.

Jeg siger, at —

Trifolio.

Frisk Mod! ud med det!

Smeraldina.

Aa — jeg er ogsaa undseelig!

Trifolio.

Saa passer vi jo deiligt — vi er begge to undseelige Personer.

Smeraldina.

Ja, det er vi.

Trifolio.

Med Forlov — er De Jomfru — eller Enke?

Smeraldina.

Hvor kan De troe — jeg er virkelig Jomfru.

Trifolio.

Jo, jeg sporger bare, for jeg er selv Ungkarl.

Smeraldina.

Jeg kunde være gift over halvtredsindstyve Gange; men jeg har aldrig fundet Nogen, der har behaget mig.

Trifolio.

Kan jeg altsaa haabe paa Hjertets Sympathi hos Jomfruen?

Smeraldina.

Jeg maa i Sandhed tilstaae, at jeg foler saadant Noget ... men jeg siger ikke mere.

Trifolio.

Hvorledes skal man bære sig ad, for at indtræde i den hellige Ægtestand med Jomfruen?

Smeraldina.

Man matte sige det til min Herre eller til min Frøken.

Trifolio.

Godt, og naar jeg nu henvender mig til dem, hvad vil de saa svare?

Smeraldina.

De vil sige, at naar jeg er tilfreds —

Trifolio.

Og hvad vil Jomfruen saa sige?

Smeraldina.

Jeg vil sige, at naar de er tilfredse —

Trifolio.

Saa er det godt; vi skal alle blive tilfredse. Giv mig nu Brevet, min Elskede, og naar jeg bringer Dem Svaret, kan vi tale videre om dette vort Hjertes Anliggende.

Smeraldina.

Her er det.

Trifolio.

Veed De, hvad der staaer i Brevet.

Smeraldina.

Nei, men jeg kan ikke negte jeg gad nok vidst det.

Trifolio.

Bare det ikke er et ubehageligt Brev. Jeg holder ikke af at volde min Herre Fortredeligheder.

Smeraldina.

Ja hvem veed; der staaer vist ikke Noget deri om Kjærlighed.

Trifolio.

Jeg er ogsaa bange at det skal gaae ud over

mig. Naar jeg ikke veed hvad der staaer deri, besørger jeg det ikke.

Smeraldina.

Man kunde jo nok lukke det op — men hvordan lukker man det til igjen?

Trifolio.

Lad mig bare derom. At lukke Breve til forstaaer jeg fra Grunden af; man kan slet ikke mærke at de har været aabne.

Smeraldina.

Nu, saa lad os lukke det op.

Trifolio.

Kan De læse Skrift?

Smeraldina.

Ja, en Smule. Men De kan vel?

Trifolio.

Ja, ogsaa saadan en Smule. (Han lukker Brevet op, men river et Stykke af.) Man maa være forsigtig.

Smeraldina.

Min Gud! hvad gjør De?

Trifolio.

Det har Ingenting at sige. Jeg forstaaer at lappe det sammen. Værsgo', læs det nu.

Smeraldina.

Nei, læs De det selv!

Trifolio.

Læs De det hellere. Jomfruen maa bedre kjende Deres Frøkens Haand.

Smeraldina (idet hun seer paa Brevet).

Sandt at sige, kan jeg ikke blive klog derpaa.

Trifolio (ligesaa.)

Og jeg heller ikke.

Smeraldina.

Hvad kunde det saa nytte, at vi lukkede det op.

Trifolio (tager Brevet.)

Bi lidt, jeg vil dog see, om jeg ikke kan blive klog derpaa.

Smeraldina.

Jeg kjender ogsaa nogle Bogstaver.

Trifolio.

Vi vil læse det sammen. Er det ikke et M?

Smeraldina.

Nei vist ei! Det er et R.

Trifolio.

Der er ingen stor Forskjel mellem M og R.

Smeraldina.

R, i, n, rin; nei, det er galt; — jeg troer ogsaa det er et M.

Trifolio.

Det sagde jeg nok ... K ... men det er ogsaa en forbandet Haand Deres Froken skriver ... K —

Smeraldina.

K —

Femtende Scene.

Beatrice, Speranza (kommer fra Beatrices Værelse).

Speranza (til Smeraldina)

Hvad bestiller Du her.

Smeraldina (frygtsom.)

Ingenting, Herre; jeg spurgte blot efter Dem?

Speranza.

Hvad vil Du mig?

Smeraldina (forlegen).

Frøkenen vil gjerne tale med Dem ...

Beatrice (til Trifolio.)

Hvad er det for et Papiir?

Trifolio (frygtsom.)

Det er Ingenting, det er kun saadan et Papiir.

Beatrice.

Giv hid!

Trifolio (gjør det fjærvende.)

Værsgo', Herre!

Beatrice.

Hvad! Det er jo et Brev til mig. Skurk! Skal Du altid lukke mine Breve op!

Trifolio.

Jeg veed af Ingenting, Herre!

Beatrice.

Veed De vel, Signor Speranza, det er et Brev fra Frøken Clementine, hvori hun fortæller mig om Silvios taabelige Skinsyge, og denne Slyngel har lukket det op.

Speranza (til Smeraldina.)

Og Du har sagtens hjulpet ham derved?

Smeraldina.

Herren tager feil, jeg veed ikke det Ringeste deraf.

Beatrice.

Hvem har lukket det op?

Trifolio.

Jeg ikke.

Smeraldina.

Jeg heller ikke.

Speranza.

Men hvem bragte det?

Smeraldina.

Trifolio skulde give det til sin Herre.

Trifolio.

Og Smeraldina gav det til mig.

Smeraldina (afsides.)

Du er ogsaa en Sladderhank.

Speranza.

Uforskammede Taske! Det er altsaa Dig. Du fortjente En paa Øret!

Smeraldina.

Det har endnu Ingen budt mig — veed Herren det.

Speranza.

Du vover at svare, Næsviis!

(Gaaer løs paa hende.)

Smeraldina.

Ja, og jeg siger, at De er en gammel Grobian!

(Løber ud.)

Speranza.

Nu skulde ogsaa Pokker! — Vi, jeg skal nok faae fat i Dig.

(Han løber efter hende.)

Fjerde Scene.

Beatrice. Trifolio. Derefter **Florindo.**

Trifolio (afsides).

Bare jeg vidste, hvorledes jeg paa en god Maade skulde komme bort.

Beatrice (afsides, idet han gjennemløber Brevet).

Den arme Clementine! Silvios Skinsyge bringer hende til Fortvivlelse. Jeg maa vel nu give mig tilkjende og befrie hende for hendes Pinsel.

Trifolio.

Han giver ikke Agt paa mig. Jeg maa see til, at jeg kan komme bort.

(Han søger at snige sig bort.)

Beatrice.

Hvor vil Du hen?

Trifolio.

Ingensteder!

Beatrice.

Hvorfor lukkede Du Brevet op?

Trifolio.

Det var Smeraldina; jeg sagde nok hun skulde lade det være.

Beatrice.

Naa, det gjorde Du. Nei, jeg kjender Dig. Det er nu anden Gang Du har gjort det. Kom hid, Slyngel!

Trifolio (nærmer sig frygtsom).

Herre, jeg beder Dem!

Beatrice.

Kom hid, siger jeg.

Trifolio.

Aa, jeg heder!

Beatrice.

Du havde fortjent en Livfugl Prygl. Nu kan Du slippe med dette. (Rykker ham i Øret.) Skeer det endnu engang, har Du Din Afsked. (Gaaer).

Trifolio.

Au!

Florindo (som har staaet i sin Dør og seet hvad der er passeret, uden at see Beatrices Ansigt).

Hvad, man mishandler min Tjener Trifolio!

Trifolio (uden at see ham).

Det er ingen Maneer at spolere Drene paa Folk!

Florindo (kommer frem fra Døren)

Hvorledes kom det sig? Hvem var den Person?

Trifolio.

Uh! Der er den Anden! (lader som han ikke seer Florindo og raaber hen til den Side, hvor Beatrice er gaaet bort.) Nei, saadan maa man ikke begegne honette Folks Tjenere! Det er en Fornærmelse ligesaa godt mod min Herre som mod mig.

Florindo.

Ja, han har ogsaa fornærmet mig. Hvem var det, der trak Dig i Drene?

Trifolio.

Det veed jeg ikke, Herre; jeg kjender ham ikke.

Florindo.

Men hvorfor ruskede han Dig i Drene?

Trifolio.

Fordi — fordi jeg kom til at spytte ham paa Skoene uden at jeg kunde gjøre for det.

Florindo.

Og Du lader Dig mishandle, uden at Du værger Dig, uden at Du tager igjen! Du er en Æsel, en feig Patron, som fortjente en god Portion Prygl. Jeg under Dig alt hvad Du har faaet og mere til, Din Slubbert! (Gaaer.)

Trifolio.

Rusket i Orene paa den ene Side, Skjældsord og Lofter am Prygl paa den anden Side. Jo, jeg har faaet baade at høre og føle, at jeg tjener to Herrer. (Gaaer.)

Tredie Act.

Forrige Decoration.

Første Scene.

Trifolio (alene. Ved Tæppets Opgang seer man ham slæbe en Kuffert ud fra Beatrices Værelse; derpaa lister han sig ind i Florindos Værelse og slæber en anden Kuffert ud; han stiller begge midt paa Gulvet ved Siden af hinanden.)

Min ene Herre sover, og min Anden er gaaet ud; jeg kan altsaa i Ro og Mag tage Tøiet ud af deres Kufferter og lægge det i Orden igjen. (Han tager en Nøgle ud af Lommen.) Hvad er det for en Nøgle? Til hvad for en Kuffert passer den? Til denne maaskee? (Han lukker Kufferten op.) Jeg har dog strax gjættet det, jeg er et snilt Hoved. Og saa passer vel denne til den anden Kuffert. (Han tager en anden Nøgle op af Lommen, og lukker den anden Kuffert op med den.) Oppe begge to. Nu vil jeg ogsaa pakke Alting ud. (Han tager Klæderne ud af begge Kufferterne og lægger dem paa et Bord. Det bemærkes, at i hver Kuffert maa der blandt Andet være en sort Kjole, Bøger, Skrifter og andre Ting.) Jeg maa dog see efter om der ikke er noget i Lommerne;

det kan saa let falde ud og komme bort. (Han gjennemsøger Lommerne paa Beatrices sorte Kjole og finder et Portrait deri.) Det er kjønt! Hvilken kjøn Mandsperson! Hvem mon det skal være? Men jeg synes jeg skulde kjende det Ansigt. Ei! Det ligner jo min anden Herre; men det kan ikke være ham, for han har jo hverken saadan en Kjole paa, eller saadan en Paryk.

Anden Scene.

Florindo (i sit Værelse). **Trifolio.**

Florindo (raaber i sit Værelse.)

Trifolio!

Trifolio.

For Fanden! Han er vaagnet derinde. Hvis han nu kommer og seer den anden Kuffert aaben! Jeg vil lukke den til i en Fart og sige, at jeg ikke veed hvem den tilhører. (Han giver sig til at pakke Sagerne i Kufferten.)

Florindo (kalder).

Trifolio!

Trifolio (raaber).

Jeg kommer strax, Herre! — Jeg maa dog først gjemme det Hele. Men Død og Plage! I hvilken Kuffert hører denne Kjole? Og hvor laae disse Papirer?

Florindo (som før).

Kommer Du eller skal jeg hente Dig?

Trifolio (som før).

Jeg kommer strax! — Det er det samme, kun ned dermed. Naar han siden er gaaet ud, skal jeg

nok bringe det i Orden. (Han kaster Alt paa Maa og Faa ned i Kufferterne og lukker for dem.)

Florindo (kommer i Sloprok ud af sit Værelse).

Hvad Fanden bestiller Du?

Trifolio.

Havde Herren ikke befalet, at jeg skulde bringe Deres Klæder i Orden? Jeg var netop ifærd dermed.

Florindo.

Hvis er den anden Kuffert?

Trifolio.

Det veed jeg ikke; den tilhører vel en anden Reisende.

Florindo.

Giv mig min sorte Kjole.

Trifolio.

Strax.

(Han lukker Florindos Kuffert op og giver ham Kjolen. Florindo lader sig hjælpe Sloprokken af og tager Kjolen paa. Derpaa tager han i Lommen og finder Portraitet.)

Florindo.

Men hvad er det?

Trifolio (afsides.)

Fordømt! Jeg har taget feil! Jeg har puttet Portraitet i den urette Kjole.

Florindo (afsides.)

Min Gud, hvad seer jeg! Jeg tager ikke feil! Det er jo det Portrait, jeg har givet Beatrice. — (Høit.) Siig mig, hvorledes er dette Portrait kommet i min Lomme?

Trifolio (afsides).

Denne Gang kniber det forbandet. Jeg veed ikke hvad jeg skal svare.

Florindo.

Ud med det, svar mig, hvorledes er dette Portrait kommet i min Lomme?

Trifolio.

Kjære Herre! Undskyld den Frihed jeg har taget mig. Seer Herren, det Portrait tilhører mig; for ikke at tabe det, har jeg lagt det i Kufferten og er formodentlig af Vanvare kommen til at putte det i Lommen paa Herrens Kjole. Jeg beder endnu engang saameget om Forladelse?

Florindo.

Men hvorledes er Du kommet til det?

Trifolio.

Jeg — jeg har arvet det efter min forrige Herre.

Florindo.

Arvet det?

Trifolio.

Ja jeg tjente hos en Herre, som nu er død. Han testamenterede mig flere Smaating, som jeg har solgt; men dette Portrait har jeg endnu beholdt tilbage.

Florindo.

Hvad siger Du? Hvorlænge er det siden, at Din forrige Herre er død?

Trifolio.

Otte Dage! (afsides). Jeg slipper nok ud af det.

Florindo.

Hvad hed Din Herre?

Trifolio.

Det veed jeg ikke. Han opholdt sig her incognito.

Florindo.

Incognito? Hvorlænge har Du været hos ham?

Trifolio.

Ikke længe; ti til tolv Dage.

Florindo (afsides).

Min Gud! Hvis det nu var Beatrice. Hun flygtede i Mandsklæder — hun opholdt sig her incognito — O, dersom min Formodning var rigtig!

Trifolio (afsides).

Det lader til, at han tager Alt for gode Varer.

Florindo (ængstelig).

Siig mig, var Din Herre ung?

Trifolio.

Ja, meget ung — en reen Flodeskjæg.

Florindo (afsides).

Jeg føler en dødelig Angst! (Høit.) Veed Du ikke, hvor Din afdøde Herre var fra?

Trifolio.

Jeg har vidst det, men kan ikke huske det mere.

Florindo.

Maaskee fra Turin?

Trifolio.

Ja, ganske rigtigt — fra Turin.

Florindo (afsides).

Hvert Ord af ham gaaer mig som en Kniv gjennem Hjertet. (Høit.) Men veed Du med Bestemthed, at han er død.

Trifolio.

Ja, død som en Sild, der er kommet op af Vandet.

Florindo.

Men hvad døde han af?

Trifolio.

Han fik et Tilfælde — og væk var han. (Afsides.) Jeg forstaaer at hjælpe mig ud af en Knibe.

Florindo.

Hvor er han begravet?

Trifolio (afsides).

Har han ikke endnu faaet Nok at vide! (Høit.) Begravet? — Han blev slet ikke begravet; hans anden Tjener fik Lov til at lægge ham i en Kiste og lade ham transportere til hans Fødeby Turin.

Florindo.

Var det maaskee den samme Tjener, som i Formiddags bad Dig om at hente Breve til ham paa Posthuset.

Trifolio.

Ganske rigtig, Herre, det var Pasqual.

Florindo (afsides.)

Min Gud, Der er ingen Tvivl mere, den arme Beatrice er død. Hun er bukket under for Sorg og Smerte. O Gud give jeg kunde følge hende! Hvad har jeg nu mere at leve for i denne Verden!

(Gaaer ind i sit Værelse.)

Tredie Scene.

Trifolio. Derefter **Beatrice** og **Speranza.**

Trifolio.

Hvad fattes ham! Han syntes at tage sig det meget nær, den Stakkel. Kan jeg gjøre ham en Tjeneste dermed, saa kan jeg ligesaa godt sætte Liv i min forrige Herre som jeg har lviet ham død. Men det er nok bedst at jeg tier bomstille, og lader Løgn være Løgn, det kalder man jo at handle med Consequentse. — Nu vil jeg skynde mig at skaffe Kufferten ind i Værelset, for at undgaae flere Fortredeligheder. — — Au for Fanden, der kommer min anden Herre! Hvad skal jeg nu gjøre?

(Beatrice kommer sammen med Speranza.)

Beatrice.

Troe mig, Herr Speranza, Speilglasset og Voxet er anført to Gange.

Speranza.

Maaskee har mine Folk taget Feil. Jeg skal gjennemgaae Regningen endnu en Gang med min Bogholder og saa skal vi see hvem der har Ret.

Beatrice.

Jeg har netop et Udtog af vore Bøger liggende i min Kuffert; vi kan strax komme paa det Rene med Sagen. Trifolio!

Trifolio.

Signor!

Beatrice.

Har Du Nøglen til min Kuffert?

Trifolio.

Ja, Herre, her er den

Beatrice.

Hvorfor har Du taget min Kuffert herud?

Trifolio.

For at lægge Klæderne lidt i Orden.

Beatrice.

Luk nu op og giv mig — hvem tilhører den anden Kuffert?

Trifolio.

En fremmed Herre, der er kommen hertil.

Beatrice.

Giv mig min Portefeuille, den ligger mellem Klæderne.

Trifolio.

Straх Herre. (Han lukker op og søger efter Portefeuillen. Afsides.) Bare jeg kan finde den her. Naar den blot ikke er kommen i den anden Kuffert!

Speranza.

Som sagt, det kan være, at mine Folk have taget feil; det er menneskeligt at feile.

Beatrice.

Men det kan jo ogsaa være, at De har Ret. Det vil straх vise sig.

Trifolio.

Er det denne? (Giver Beatrice en Portefeuille).

Beatrice (tager den uden rei at see paa den).

Det er vel den. (Lukker den op.) Nei det er det ikke. Men hvem tilhører denne Portefeuille?

Trifolio (afsides).

Nu er igjen Fanden los.

Beatrice (afsides).

Hvad seer jeg, de to Breve, jeg har skrevet til Florindo — og disse Papirer, disse Regninger — Alt tilhører ham. Min Gud hvad skal det betyde. Jeg skjælver af Angst.

Speranza.

Hvad feiler Dem, Hr. Rasponi? Befinder De Dem ikke vel?

Beatrice.

Det er Ingenting, Signor! (Sagte til Trifolio.) Trifolio, hvordan er denne Portefeuille kommen i min Kuffert; den er jo ikke min.

Trifolio.

Ja, Herre — det veed jeg ikke, det kan jeg sige.

Beatrice.

Hurtigt, uden Udflugter — tilstaae mig Sandheden.

Trifolio.

Ak, Herre, jeg beder saameget om Forladelse, at jeg har lagt denne Portefeuille ned i Kufferten. Den tilhører mig, og jeg var bange for at tabe den. (Afsides.) Jeg slap igjennem med Løgn hos den Anden; saa gaaer det vel ogsaa nu.

Beatrice.

Du siger at denne Portefeuille tilhører Dig, og Du kjender den ikke og giver mig den istedetfor min?

Trifolio (afsides).

Ham løber man ikke saa let med. (Høit) Ja, Herre, jeg har ikke havt den saalænge, og derfor tog jeg Feil.

Beatrice.

Hvor har Du faaet den fra?

Trifolio.

Jeg tjente her i Venedig hos en Herre, som nu er død; ham har jeg arvet den efter.

Beatrice.

Hvor længe er det siden?

Trifolio.

Saa omtrent en ti til tolv Dage.

Beatrice.

Hvordan er det muligt? Jeg traf Dig jo i Verona.

Trifolio.

Jeg var just lige ankommen fra Venedig, fordi min Herre var død.

Beatrice (afsides).

O jeg Ulykkelige! (Høit.) Heed Din Herre Florindo?

Trifolio.

Ja, han heed Florindo.

Beatrice.

Florindo Aretusi?

Trifolio.

Ganske rigtigt — Florindo Aretusi.

Beatrice.

Og han er død?

Trifolio.

Ja, død som en død Rotte.

Beatrice.

Hvad døde han af?

Trifolio.

Af et Ulykkestilfælde; han faldt ud i Canalen og druknede. — Det var ellers et meget skikkeligt Menneske.

Beatrice.

Florindo død! Mit Haab, min Kjærlighed død! O, at denne haarde Skjæbne skulde ramme mig! Jeg forlod min Fædreneby, mine Frænder, jeg iførte mig Mandsklæder, jeg udsatte mig for Farer, jeg traadte Qvindeligheden under Fødderne, Alt for Din Skyld, min elskede Florindo! og nu skal jeg kun gjenfinde Dit Lig. Mit Hjerte er bristefærdigt, mit Hoved er forvirret, — o, gid jeg kunde følge Dig i den mørke Grav! (Hun gaaer fortvivlet ind i sit Værelse.)

Speranza (som med Forbauselse har hørt paa Beatrices Tale). Trifolio!

Trifolio.

Signor Speranza.

Speranza.

Et Fruentimmer!

Trifolio.

Et Qvindemenneske!

Speranza.

Et Mirakkel!

Trifolio.

Jeg er som forhexet!

Speranza.

Det maa jeg fortælle min Datter. Nu bliver der da ikke Noget af det Giftermaal. (Gaaer.)

Trifolio.

Nu er jeg ikke mere Tjener hos to Herrer, jeg

tjener nu een Herre og een Dame, og Damen er forbandet kjøn — en rigtig Lækkerbidsken. Hun har ogsaa seet mig noget fordægtig ud. (Gaaer).

Fjerde Scene.

En Gade udenfor Gjæstgiverstedet.

Doctoren. Derefter **Speranza**, kommende fra Gjægiverstedet.

Doctoren.

Jeg kan endnu bestandig ikke glemme den Fornærmelse, som den gamle Kræmmerjæl, denne Speranza, har tilføiet mig i mit Huus.

Speranza (kommer).

Ei, Hr. Doctor! Det er godt jeg træffer Dem — jeg —

Doctoren.

Det undrer mig kun, at min Herre har den Dristighed at tiltale mig.

Speranza.

Jeg bringer Dem en god Efterretning. Veed De vel —

Doctoren.

Vil De maaskee fortælle mig, at Brylluppet allerede er forbi ... det kan De gjerne beholde for Dem selv.

Speranza.

Nei, det er det slet ikke ... Men for Fanden vil De ikke lade mig tale?

Doctoren.

Ei, saa tal da i Fandens Navn, saameget De har Lyst.

Speranza (afsides).

Jeg kunde næsten have Lyst til at give ham En under Øret. (Høit.) Nu er der Intet iveien for at at Deres Søn kan faae min Datter.

Doctoren.

Prosit — jeg betakker mig! Gjør sig bare ingen Uleilighed, Signor. Min Søn er slet ikke saa forlegen. Giv hende kun til den unge Herre fra Turin.

Speranza.

Naar De vidste hvem han er, vilde De ikke tale saaledes.

Doctoren.

Han kan være hvem han være vil! Mamesellen har drevet det altfor vidt med ham og hoc sufficit.

Speranza.

Men hør dog — De veed ikke, Doctor —

Doctoren.

Jeg vil slet ikke mere høre paa Dem.

Speranza.

Desto værre for Dem, naar De ikke vil høre paa mig.

Doctoren.

Ja vi skal nok see — hvem der leer sidst, leer bedst — Deres Datter er en Tøite!

Speranza.

Min Datter er en ærlig Pige, og hvem som siger Andet —

Doctoren.

Gaa Fanden i Vold!

Speranza.

Jeg brækker Halsen paa Jer!

Doctoren.

Og jeg skal skaffe Rettens Midler for Jeres Fremgangsmaade. Adieu! (Gaaer).

Femte Scene.

Speranza. Derefter Silvio.

Speranza.

Gjør hvad Du vil, Din gamle Tingstud! — Det er jo et sandt Qvæg af et Menneske! Var det mig muligt at faae et eneste Ord indført, for at sige ham, at Rasponi er et Fruentimmer! Han vilde slet ikke lade mig komme tilorde. Men der kommer hans Søn; af den Hvalp kan jeg da vente mig ligesaa mange Grovheder.

Silvio (afsides).

Speranza! Mit Blod koger ved at see ham. Jeg vil gaae min Vei.

Speranza.

Signor Silvio, o hør et Øieblik!

Silvio.

Jeg har ikke Noget at tale med Dem.

Speranza.

Men jeg med Dem. Jeg har en stor Nyhed at fortælle, naar De bare vil høre paa mig; men De maa ikke bære Dem ad som Deres Fader og afbryde mig hvert Øieblik, saa jeg slet ikke kan komme tilorde.

Silvio (koldt).

Tal kun! Hvad har De at sige mig?

Speranza.

Jeg maa sige Dem, at Giftermaalet mellem Hr. Rasponi og min Datter er gaaet tilbage.

Silvio.

Men Gud, er det sandt, eller er det Noget, De vil indbilde mig?

Speranza.

Den rene, skjære Sandhed; og naar det endnu er Deres Hensigt at ægte min Datter, saa er hun villig til at give Dem sin Haand.

Silvio.

O, De skjænker mig Livet!

Speranza (afsides).

Han er dog fornuftigere end Faderen.

Silvio.

Men denne Rasponi — dette Forhold —

Speranza.

Kort og godt, denne Federigo Rasponi har forvandlet sig til sin Søster Beatrice.

Silvio.

Hvordan! Jeg forstaaer det slet ikke.

Speranza.

De maa nok have det ind med Skeer, unge Ven. Seer De, den Person, som vi antoge for Federigo Rasponi, er hans Søster Beatrice.

Silvio.

Hun bar altsaa kun Mandsklæder.

Speranza.

Ja, kun Mandsklæder.

Silvio.

Nu forstaaer jeg det.

Speranza.

Gud skee Lov! Det var dog rart!

Silvio.

Men hvordan er det gaaet til? Fortæl mig.

Speranza.

Vi vil gaae hjem; min Datter veed endnu Intet deraf. Saa skal jeg fortælle Dem det begge.

Silvio.

O, tilgiv mine Fornærmelser! Jeg var forblindet — —

Speranza.

Lad os ikke mere tale derom. Kom med, min Søn, og lad Alt være glemt.

Silvio.

Hvor jeg er lykkelig! Min Glæde er ubegrændset!

(Gaaer med Speranza).

Sjette Scene.

En Sal i Gjæstgiverstedet.

Beatrice. Derefter **Florindo.**

Beatrice (kommer fra sit Værelse ind i sans Fortvivlelse og sætter sig paa en Stol paa den ene Side af Salen. Efter en Pause).

Min Gud, hvad har jeg nu at leve for! Elskede Florindo! O, at jeg kunde følge Dig i Døden! Men jeg har fortjent min Skjæbne. En Qvinde maa ikke tilsidesætte det Hensyn, hun skylder sit Kjøn. Straffen følger paa Brøden. (Bedækker Ansigtet med sine Hænder)

Florindo (kommer ud fra den anden Side, gaaer nogle Skridt frem og tilbage og sætter sig i en Stol paa den ene Side af Værelset).

Arme Beatrice! Det var altsaa Lønnen for Din opoffrende Kjærlighed! O, dersom jeg kunde følge Dig!

Beatrice.

Der er Nogen! Jeg vil gaae ind i det næste Værelse.

Florindo.

Der er en Fremmed! Ikke et Øieblik Fred!

(De reise sig Begge og faae i det samme Øie paa hinanden.)

Beatrice.

Hvad seer jeg?

Florindo.

Er det muligt! Kan jeg troe mine Øine?

Beatrice.

Florindo!

Florindo.

Beatrice!

Beatrice.

Du lever endnu!

Florindo.

Og Du ogsaa!

Beatrice.

Hvilken Lykke!

Florindo.

Min Elskede!

(De styrte i hinandens Arme.)

Florindo.

Jeg har Dig, jeg trykker Dig til mit Hjerte — Du lever altsaa virkelig, min Beatrice!

Beatrice.

Ja virkelig, som Du seer og føler. Men Du — man sagde, at Du var død, og jeg var saa bedrøvet, saa inderlig bedrøvet!

Florindo.

Men Kjære! Hvem har fortalt Dig dette Eventyr om min Død?

Beatrice.

Min Tjener!

Florindo.

Din Tjener! Og min har ogsaa fortalt mig, at Du ikke mere var ilive. Min Smerte var ubegrændset.

Beatrice.

Denne Portefeuille var Skylden i, at jeg troede ham.

Florindo.

Denne Portefeuille laae i min Kuffert, og hvorledes er den kommet i Dine Hænder? Men det er vel gaaet til paa samme Maade som med dette Portrait, som jeg gav Dig i Turin.

Beatrice.

Dit Portrait! Himlen maa vide, hvordan vore Tjenere har baaret sig ad! De ere Skylden i al vor Sorg og Smerte.

Florindo.

Min har fortalt mig tusinde Historier om Dig.

Beatrice.

Og min har bundet mig ligesaa meget paa Ærmet om Dig.

Florindo.

Men hvor er de Slyngler dog?

Beatrice.

De lade sig slet ikke see.

Florindo.

Vi vil lade dem kalde, for at faae Sandheden ud af dem. (Raaber ud.) Heida, er der Ingen?

En Opvarter (kommer).

Hvad er til Tjeneste.

Florindo.

Hvor er min Tjener?

Beatrice.

Og min?

Opvarteren.

Jeg kjender kun den ene; men jeg skal see om jeg kan finde dem begge to. De skal strax komme, naar jeg faaer fat i dem. (Gaaer.)

Florindo.

Du boer altsaa i dette Gjæstgiversted, kjære Beatrice?

Beatrice.

Ja, men jeg ankom hertil først imorges.

Florindo.

Jeg ligesaa. Det er ubegribeligt, at vi ikke have seet hinanden tidligere. Det er som om Skjæbnen har villet drille os lidt. Men siig mig, er din Broder virkelig død eller lever han endnu?

Beatrice.

Desværre er han død; han blev paa Stedet.

Florindo.

Og dog har man forsikret mig, at han endnu lever og var i Venedig.

Beatrice.

Det er en Vildfarelse, fordi man har taget mig for ham. Jeg reiste under hans Navn og i denne Klædning fra Turin.

Florindo.

Ja, kjære Beatrice, jeg veed Alt hvad Du har gjort af Kjærlighed for mig. Men hvad vil man sige i Turin om din Afreise?

Beatrice.

O, naar jeg vender tilbage som din Brud, hører al Bagtalelse op. Din Ustyldighed i min Broders Død er jo godtgjort, og man vil ikke domme os saa haardt!

Florindo.

Men det varer længe førend Tjenerne komme.

Beatrice.

De have en ond Samvittighed og tør ikke lade sig see.

Florindo.

For at komme bag det hele Væv af Bedrageri, er det nok bedst at behandle dem med det Gode. Det er den eneste Maade, hvorpaa man kan tvinge Noget ud af saa durkdrevne Gavtyve, som de lader til at være.

Beatrice.

Jeg vil forsøge paa at betvinge mig. Men der kommer jo den Ene.

Syvende Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio (kommer ind i Baggrunden).

Herren vilde nok tale med mig? (Da han seer dem sammen og gjenkjender dem, afsides.) Au for Fanden! begge sammen. Nu gjælder det at holde Drene stive!

Florindo.

Kom nærmere, Mosieu!

Beatrice.

Ja, kom kun nærmere.

Florindo.

Og fortæl os lidt, hvordan det er gaaet til med Forvexlingen af Portraittet og Portefeuillen, og hvorfor Du og den anden Slyngel har været enige om, at bringe os til Fortvivlelse?

Trifolio (han giver dem begge to et Tegn med Fingeren, at de skulle være stille. Til Florindo, idet han trækker ham bort fra Beatrice.)

Tillad mig, jeg har et Ord at sige Dem. (Til Beatrice.) Jeg skal strax fortælle Dem Alting. (Til Florindo, afsides.) Ja Herren maa vide, at jeg har saa lidt Skyld i det Hele som det Barn, der kom til Verden igaar; det er ene og alene Pasqual, denne Dames Tjener (han peger forsigtig paa Beatrice), der har anrettet al den Ufærd. Det er ham, der har mænget Klæderne imellem hverandre, og bragt hele Confusionen istand uden at jeg vidste af det. Men den stakkels Djævel har bedet mig om, ikke at sige Noget, for at han ikke skal jages af sin Tjeneste. Jeg er et

godt Skrog, og derfor har jeg opdigtet alle de Historier, for at hjælpe paa ham. Jeg kunde aldrig tænke, at det var Herrens eget Portrait, og at det vilde gjøre Dem saa ondt, at den var død, som det tilhørte; kunde jeg troe det, saa havde jeg aldrig hittet paa Sligt. Her har Herren hele Historien, saa sandt jeg er en ærlig Karl og tro Tjener.

Beatrice (afsides).

Det varer temmelig længe. Hvad mon han kan have at fortælle ham?

Florindo (afsides til Trifolio).

Det var altsaa Signora Beatrices Tjener, som bad Dig om at tage det omtalte Brev med fra Posthuset?

Trifolio (til Florindo).

Ja, Herre, det var Pasqual.

Florindo (som før).

Men hvorfor fortaug Du at det var ham, da jeg saa ivrigt spurgte derom.

Trifolio (som før).

Pasqual havde bedet mig Intet at sige.

Florindo (som før).

Du og Pasqual fortjente begge en dygtig Livfuld Prygl.

Trifolio (afsides).

I saa Fald var det nok mig, der blev ene om Pryglene.

Beatrice.

Er den lange Examen ikke forbi?

Florindo

Han fortæller mig der Ting —

Trifolio (afsides til Florindo).

For Guds Skyld, Herre, forraad ikke den arme Pasqual. Sig hellere det er min Skyld. Bring blot ikke Pasqual i Ulykke, jeg elsker ham som det var min kjødelige Broder. — Jeg vil nu tale med Signora, hun kan gjøre hvad hun vil med mig, naar hun bare ikke gaaer den arme Pasqual for nær.

Florindo.

Den Karl har dog et godt Hjerte.

Trifolio (idet han gaaer hen til Beatrice).

Nu er jeg til Signoras Tjeneste.

Beatrice (afsides til Trifolio).

Hvad var det Du saa længe talte om med Hr. Florindo?

Trifolio (hemmeligt til Beatrice).

Jeg maa sige Signora, at denne Herre har en Tjener, der hedder Pasqual; det er den største Hallunk af Verden; det er ham, der har anrettet den hele Forvirring, og da han er bange, at hans Herre skal jage ham bort, saa har jeg af puur Medlidenhed taget Skylden paa mig. Det har jeg nu ogsaa gjort hos Signor Florindo.

Beatrice (som før).

Hvorfor har Du anklaget Dig selv for en Forbrydelse, som Du efter eget Sigende ikke er Skyld i?

Trifolio (som før).

Ak Signora! Rigtignok er Pasqual en stor Slubbert, men jeg er hans Hjertensven, og vil ikke for Alt i Verden bringe ham i Forlegenhed.

Florindo (afsides).

Den Samtale varer mig temmelig længe. (Høit.)

Hør, Signora Beatrice, det er nok bedst, at vi lade den Sag forelobig beroe. Vore Tjenere have ikke gjort det af Ondskab; de har jo nok fortjent Straf, men da det er lobet heldigt af for os, saa er det vel bedst at lade Naade gaae for Ret.

Trifolio.

Ja, det er ogsaa min Mening.

Beatrice.

Nu velan! Men kjære Florindo, jeg skulde hen til Signor Speranza. Har Du ikke Lyst at folge mig derhen?

Florindo.

Det gjorde jeg gjerne, men jeg maa vente paa en Banquier. Hvis Du onsker det, kan jeg komme bag efter. Men jeg veed ikke hvor han boer.

Trifolio.

Saa veed jeg det; jeg skal vise Herren Veien.

Beatrice.

Godt; men kjære Florindo, bliv ikke længe borte.

Florindo.

Nei! Men naar jeg seer Dig saadan, i denne Dragt, kan jeg næsten ikke troe det er min Beatrice. Naar vil Du aflægge denne Forklædning?

Beatrice.

Klæder den mig ikke godt?

Florindo.

Jeg saae Dig dog hellere som Dame, skjondt Du er nydelig som Du nu er.

Beatrice.

Jeg vilde gjerne foie Dit Onske; men desværre har jeg, for ikke at forraade mig, ikke taget Fruen-

timmerklæder med paa Reisen. Du maa derfor indtil videre tage mig som jeg er. Farvel, kjære Ven, farvel! Skynd Dig at komme saasnart Du kan.

(Gaaer.)

Ottende Scene.

Florindo og Trifolio.

Florindo.

Kom med og klæd mig paa. Imidlertid kommer vel Banquieren.

Trifolio.

Jeg hører, at Herren skal hen til Signor Speranza —

Florindo.

Ja, hvorfor spørger Du?

Trifolio.

Jeg vilde gjerne bede Herren om en Tjeneste.

Florindo.

Ja, det har Du rigtignok fortjent for din gode Opførsels Skyld.

Trifolio.

Herren maa jo dog huske paa, at det er Pasquals Skyld.

Florindo.

Men hvor er den Karl henne? Han lader sig slet ikke see.

Trifolio.

Aa, han kommer nok, Herre, naar Luften er renset, det er der Intet iveien for. Men som sagt, jeg vilde bede Herren om Noget.

Florindo.

Naa, hvad vil Du da?

Trifolio.

Jeg stakkels Stodder er ogsaa forlibt.

Florindo.

Du forlibt?

Trifolio.

Er det saa underligt, Herre? Jeg har megen Disposition dertil. Min Hjertenskjær er Kammerpige hos Speranza, det vil sige, hos hans Datter, og saa vilde jeg gjerne, at Herren skulde lægge et godt Ord ind for mig.

Florindo.

Men vil Pigen ogsaa have Dig?

Trifolio.

Om hun vil? ja, det kan Herren forlade sig paa.

Florindo.

Jeg skal see hvad jeg kan gjøre. Men kan Du ogsaa ernære en Kone?

Trifolio.

Jeg vil gjøre hvad jeg kan — og jeg har jo ogsaa saadan vakker rundhaandet Herre. Der falder vel en lille Medgift af, naar jeg altid er saa tro og saa skikkelig som jeg hidtil har været, ikke sandt Herre?

Florindo.

Deri turde Du dog forregne Dig. Men kom nu med. (De gaaer.)

Niende Scene.

Et Værelse i Speranzas Huus.

Speranza, Doctoren, Clementine, Silvio og Smeraldina.

Speranza.

Naa Børn, nu er det Hele klappet og klart. Gudskelov at Alt vendte sig til det Gode. Mit arme Hoved er ganske fortumlet over hvad der er arriveret. I ere nu forlovede Folk, og lad saa Alt være glemt.

Silvio.

Kjære Clementine!

Clementine.

Min Silvio! Hvor kunde Du tvivle om min Kjærlighed! Din Skinsyge har voldet mig mange bittre Øieblikke!

Smeraldina.

Jeg holder gjerne med Frøkenen; men det kan ikke negtes, at var jeg Hr. Silvio, var jeg ogsaa bleven jaloux paa denne Frøken Rasponi, saalænge jeg ikke vidste at hun var et Fruentimmer. Det gik ogsaa temmelig hedt til!

Silvio.

Der kan Du høre, kjære Clementine.

Clementine.

Men nu veed Du jo, at din Frygt var ugrundet. Vil Du love mig, ikke mere at være skinsyg.

Silvio.

Jeg lover det! —

Doctoren.

Slige Løfter giver man gjerne; men De veed

jo vel, min kjære Svigerdatter, at lidt Skinsyge i Ægtestanden er det samme som en Tordenbyge paa en hed Sommerdag. Det renser Luften og man aander desto lettere. Efter en lille Tvist, som fremkaldes ved Jalousie, er Forsoningen desto behageligere.

Smeraldina.

Det var en skjøn Tale; men jeg vil helst være fri for Tordenbyger af den Art.

Speranza.

Hold Mund Næsviis; der er Ingen, der taler til Hende. Jeg har ellers en Regning at afgjøre med Hende fra før.

Tiende Scene.

Roberto. De Forrige.

Roberto.

Om Forladelse, hvis jeg forstyrrer Selskabet.

Speranza.

Kom kun nærmere, Mester Roberto. Jeg skal ellers takke Ham fordi Han indbildte mig, at det var Signor Rasponi.

Roberto.

Ak, kjære Signor Speranza, hvem vilde ikke have taget Feil. De to Sødskende ligne jo hinanden som et Æg det andet. Jeg vilde have væddet mit Hoved paa, at det var ham.

Speranza.

Ja, ja! lad nu den Fugl flyve! Hvad er ellers Hans Ærinde?

Roberto.

Froken Beatrice er her, og beder om Tilladelse til at gjøre Dem sin Opvartning.

Speranza.

Det skal være mig en Fornøielse at see hende.

Ellevte Scene.

Beatrice. De Forrige.

Beatrice.

Jeg kommer, for at bede Dem Alle om Forladelse; det smerter mig meget, at De have havt nogen Fortrædelighed for min Skyld. Forholdene forbød mig at handle anderledes.

Clementine.

Det har Intet at sige, kjære Veninde; kom kun nærmere. (Hun omfavner hende.)

Speranza.

Ja, Froken Beatrice, jeg maa tilstaae, at af et Fruentimmer og ovenikjøbet af et ungt Fruentimmer at være, har De viist meget Mod.

Beatrice.

Kjærlighed kan gjøre Underværker; det er en bekjendt Sag.

Speranza.

De har nok truffen Deres Forlovede, man har fortalt mig det.

Beatrice.

Ja, Himlen har opfyldt mine Ønsker.

Tolvte Scene.

Trifolio. De Forrige.

Trifolio.

Underdanige Tjener, det hele Selskab!

Beatrice (til Trifolio).

Hvor er Florindo?

Trifolio.

Han er udenfor, og vilde gjerne gjøre sin Opvartning.

Beatrice (til Speranza).

Tillader De, at min Forlovede hilser paa Dem?

Speranza.

Det skal være mig en sand Fornøielse.

Trifolio (til Smeraldina).

Tjener, min Deilige!

Smeraldina.

Tjener igjen!

Beatrice (til Trifolio).

Bed Hr. Florindo komme ind.

Trifolio (idet han gaaer, til Smeraldina).

Nu skal det ogsaa snart gaae los med os.

Smeraldina.

Bare det var saa vel! — Froken Clementine, maa jeg sige Dem et Ord.

Clementine.

Hvad vil Du? (Gaaer med hende tilside.)

Smeraldina.

Signora veed, at jeg er Dem hengiven. Froken Beatrices Tjener har et godt Die til mig, og han

har lovet mig Ægteskab. Vi Andre vil ogsaa gjerne sætte Foden under vort eget Bord, og nu beder jeg Dem, at De lægger et godt Ord ind for mig hos Froken Beatrice, at hun ikke har Noget derimod.

Clementine.

Det skal jeg gjerne gjøre, saasnart jeg kan tale med hende i Eenrum.

Trettende Scene.

Florindo. Trifolio. De Forrige.

Florindo (til Speranza).

Har jeg den Ære at tale med Herren i Huset?

Speranza.

Det er mig.

Florindo.

Froken Beatrice har givet mig Mod til at hilse paa Dem, og til at bringe Dem min Tak for den Deeltagelse, De har vist hende og hendes arme Broder.

Speranza.

O, jeg beder, ingen Complimenter! Mit Huus staaer aabent for Dem og Deres Forlovede, og De skal altid være mig hjertelig velkommen.

Silvio.

Ei, min Herre! Vi to kjende jo ogsaa hinanden.

Florindo.

Javist, det var Dem, som vilde duellere.

Speranza.

Ja, med mig ogsaa, ha, ha! Men nu er Alting i Orden.

Trifolio.

Med Forlov! det Bedste feiler endnu.

Speranza.

Hvad feiler endnu?

Trifolio (til Florindo, idet han trækker ham hen til en Side).

Herre, jeg vilde gjerne tale et lille Ord med Dem.

Florindo.

Hvad vil Du?

Trifolio.

Husker Herren, hvad De lovede mig?

Florindo.

Hvilket? Jeg erindrer det ikke saa noie.

Trifolio.

At Herren vilde tale til Signor Speranza om den fjonne lille Kammerpige, som staaer der, om Smeraldina.

Florindo.

Herr Speranza, uagtet jeg første Gang har den Ære at tale med Dem, er jeg dog saa fri at bede Dem om en Villighed.

Speranza.

De har at befale. Hvori kan jeg tjene Dem?

Florindo.

Min Tjener vilde gjerne gifte sig med Deres Datters Kammerpige; har De noget derimod, Signor Speranza?

Smeraldina (afsides).

Naa, det maa jeg sige; En til, der frier til mig, men hvem i Alverden kan det være?

Speranza.

Jeg har aldeles Intet derimod. (Til Smeraldina.) Hvad siger Hun, Mamsell.

Smeraldina.

Aa ja, naar jeg blot vidste om det er en solid Person.

Speranza (til Florindo.)

Er der Noget ved ham?

Clementine.

De er kommen mig i Forkjøvet, Signor Florindo; jeg har lovet at interessere mig for min Kammerpiges Giftermaal med Froken Beatrices Tjener; men da De forlanger hende for Deres Tjener, har jeg Intet derimod.

Florindo.

Nei, nei, naar det er Dem magtpaaliggende, Signora, skal min Tjener træde tilbage. Mig er den Sag ikke af Vigtighed.

Clementine.

Nei, Signor, jeg taaler ikke, at De træder tilbage med Deres Forlangende. Mig er det aldeles ligegyldigt, hvem min Kammerpige bliver gift med.

Florindo.

Jeg kan paa ingen Maade modtage Deres Artighed, Herr Speranza, jeg tager Alt tilbage hvad jeg har sagt. Jeg tillader ikke, at min Tjener gifter sig med Smeraldina.

Clementine.

Saa tillader jeg heller ikke, at hun gifter sig med Deres Forlovedes Tjener. Det er mit faste Forsæt.

Trifolio (afsides).

Naa, det er kjønt! De gjør hinanden Complimenter og jeg faaer ingen Kone.

Smeraldina (afsides).

Skulde jeg dog ikke faae idetmindste een af dem?

Speranza.

Men min Gud, naar der er to Friere, saa er det dog billigt, at hun faaer idetmindste een.

Clementine.

Jeg træder tilbage.

Florindo.

Jeg ligesaa!

Trifolio.

Hvis De tillader, skal jeg bringe den Ting i den bedste Orden. Signor Florindo, har De ikke anholdt om Smeraldina for Deres Tjener?

Florindo.

Jo, det har Du jo selv hørt paa.

Trifolio.

Og De, Signora Clementine, har De ikke lovet Smeraldina Frøken Beatrices Tjener til Mand?

Clementine.

Jo, det var min Agt at foreslaae dette Giftermaal.

Trifolio.

Godt, naar det er saa, saa giv mig Haanden, Smeraldina.

Speranza (til Trifolio).

Hvorfor skal hun give Ham Haanden?

Trifolio.

Mig Haanden? Jo, fordi jeg er Tjener baade hos Signor Florindo og hos Signora Beatrice.

Florindo.

Hvorledes?

Beatrice.

Hvad siger Du?

Trifolio.

Saa sagte! saa sagte! Signor Florindo, hvem har bedt Dem om, at anholde om Smeraldinas Haand hos Signor Speranza?

Florindo.

Det har jo Du.

Trifolio.

Og De, Froken Clementine, hvem havde De tiltænkt Smeraldina.

Clementine.

Dig, Trifolio.

Trifolio.

Ergo tilhører Smeraldina mig.

Florindo.

Men hvor er Din Tjener, kjære Beatrice?

Beatrice.

Der er han; det er jo Trifolio.

Florindo.

Trifolio? Det er jo min Tjener.

Beatrice.

Hedder Din Tjener da ikke Pasqual.

Florindo.

Pasqual? Saadan skulde jo din Tjener hedde.

Beatrice (til Trifolio).

Men hvorledes hænger det sammen?

Trifolio bede. ... Tiner og Gebærder om Tilgivelse.)

Florindo.

Din Slyngel!

Beatrice.

Du fortjente at straffes haardt!

Florindo.

Du har altsaa tjent to Herrer paa eengang!

Trifolio.

Ja, Herre, men jeg har tjent dem godt, og naar de saa begge betænke mig og min søde Smeraldina med en lille Hjælp til Brylluppet, saa have De den Bevidsthed, at Dyden belønnes og at den stræbsommelige Arbeider opmuntres. For Resten skal jeg nok selv sørge.

(Tæppet falder.)